

Dokonalý zločin.
Paralyzovaná polícia.
Podľa skutočnej udalosti.

JONAS BONNIER

LÚPEŽ Z HELIKOPTÉRY

PLUS

PLUS

Lúpež z helikoptéry

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.vydavatelstvoplus.sk
www.albatrosmedia.sk

Jonas Bonnier
Lúpež z helikoptéry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

JONAS BONNIER

**LÚPEŽ
Z HELIKOPTÉRY**

PLUS

Toto je román napísaný podľa skutočnej udalosti. Povedané inými slovami, spisovateľ čerpal inšpiráciu zo zdokumentovaných, odpozorovaných a prerozprávaných informácií a skutočnosti, aby neskôr popustil uzdu fantázii a čo-to doplnil a rozvinul.

Z rešpektu a úcty k aktérom došlo k zmene istých mien a miest. Niektoré situácie sa doplnili, zatiaľ čo ostatné vynikli. V týchto prípadoch sú akékoľvek podobnosti so skutočnosťou čisto náhodné.

Vo všetkých ostatných prípadoch sú podobnosti nanajvýš zámerné.

DECEMBER 2008

Prvá kapitola

Starec vyšiel z lesa, opierajúc sa o vychádzkovú palicu. Cestu tvorili zarastené koľaje po pneumatikách. Obuté mal čierne gumáky, ktoré si pred niekoľkými týždňami kúpil v obchode Coop Forum v Handene, a oblečený tmavohnedý pršíplášť z obchodu Tempo vo Fältöverstene.

Nikdy si nepotrpel na oblečenie.

Hoci zem nepokrýval sneh, mráz držal stromy a kríky pevne vo svojej moci. Po dlhom čase to bol konečne poriadne mrazivý deň. Večer možno dokonca zasneží.

V lese prikrytom ľadovou srieňou, v ktorom tmavozeleňé ihličie stromov malo najvýraznejšiu farbu na inak sivohnedej palete, sa zjavil z ničoho nič niekoľko desiatok metrov pred starcom čierny pes. Labradorský retríver. Pes sa pozrel na pána, sklopil ňufák k zemi a rozbehol sa. Po niekoľkých metroch pribehli ďalšie tri psy, všetky rovnakej veľkosti a rasy. Prešli cez cestu a zmizli v kríkoch na opačnej strane. Starec kráčal v ich stopách. Za sebou počul zvyšok svorky, tri sučky a jedného psa, ktoré pobehovali sem a tam cez zamrznuté kríčky čučoriedok a húštie z papradia.

Boli na ceste domov.

Muž býval v tmavočervenom domci južne od obce Landfjärden, ležiacej približne v polovici cesty medzi Nynäshamnom a Štokholmom. Pomedzi hustý les videl v zime cez kuchynské okno ostrov Muskö. Niekoľko sto metrov od starcovej

bránky sa rozprestierala pláž, na ktorej sa nachádzalo dosť miest, kde sa jeho psy mohli na jar a v lete kúpať. Labrador je plemeno s plávacími blanami na labách, vďaka ktorým dokáže aportovať vo vode.

Osem dospelých psov bývalo spolu so starcom v domci, dva záhradné domčeky používal na vrhy mláďat. Chovu labradorov sa venoval už dvadsať rokov a spoločnosť psov uprednostňoval pred spoločnosťou ľudí. Presne preto býval v dome v lese. Keďže sa v okolí nenachádzal obecný vodovod ani spoľahlivá elektrina, býval tam sám. Susedia sa zdržiavali na sídliskách nachádzajúcich sa v dostatočnej vzdialenosti niekoľkých kilometrov smerom na juh.

Počas prvých rokov sa sám stretával s kupcami šteniat, no vždy mu pokazilo náladu, keď sa ho korpulentné panie pýtali, či psy potrebujú veľa pohybu, a keď videl, ako rozmazané decká ťahali šteňatá za uši. No a zakaždým, keď mal zlú náladu, zvýšil hlas a dával deckám po ich zasoplených prstoch.

Nebol stvorený na to, aby sa stal predajcom. Momentálne mal už na to svojich pomocníkov. Ľudia z ostatných chovateľských staníc, ktorí vystavovali jeho psy a šteňatá, sa mu starali aj o obchod. Zožali vždy všetku slávu, ale o tú sa starac aj tak nikdy nezaujímal.

Schyľovalo sa k deviatej, keď sa vrátil z rannej prechádzky. Dom pozostával z troch izieb a kuchyne. Keďže psy so sebou zakaždým dovliekli domov polovicu lesa a starca už niekoľko rokov pobolieval chrbát, nevidel zmysel v upratovaní. Psy mali zakázaný vstup do kuchyne, takže to bola jediná miestnosť, kde vládol aspoň aký-taký poriadok. Muž zapol kávovar.

Čakal návštevu.

Keďže ich dobre poznal, bol si istý, že prídu, ak ich o to požiada. Predpokladal, že im naháňa strach. Neboli jediní.

Sami Farhan prišiel prvý.

Starec ho videl prichádzať chodníkom vedúcim od cesty. Autobus z Västerhaninge do Nynäsu zastavil hore pri ceste číslo sedemdesiattri a dom ležal necelých desať minút chôdze smerom k lesu.

Aj keď už uplynulo veľa rokov, odkedy Sami naposledy stál a zápasil v boxerskom ringu, pohyboval sa stále ako boxer. Nohy boli rýchle a krok ľahký, aj napriek tomu, že telo mal mohutné a ťažké. Prejsť od bránky k domu mu nezabralo ani minútu. Oblečený mal krátky, sivý vlnený kabát, ktorý by sa viac hodil na teplý všedný deň strávený na námestí Nytorget. K tomu mal obuté biele halové tenisky.

Muž ho pustil dnu. Osem čiernych psov sa okamžite od radosti vrhlo na boxera, tak veľmi sa tešili z nečakanej návštevy. Keďže sa druhý hosť očividne nenachádzal v tom istom autobuse, budú naňho musieť čakať tridsaťpäť minút. Taký bol interval medzi jednotlivými spojeniami. Starec vzal kľúč od záhradného domca z háčika pri dverách a spolu vyšli do záhrady.

„Sami, ako sa volá tvojim bratom?“ spýtal sa starec priateľsky.

„Ako to?“

„Prednedávnom som stretol tvojho staršieho brata Aliho, už som dlho nevidel tvojho mladšieho brata. Adil, však? Tak sa volá?“

„Áno, volá sa tak.“

„Má sa dobre?“

„Môžete ho k sebe pozvať a spýtať sa ho, ak vás to zaujíma.“

Muž prikývol a pohľadom sklúzol k zemi. Na perách mu pohrával pobavený úškrn. Nič sa nezmenilo, Sami bol rovnako skúpy na slovo, čo sa týka jeho bratov, ako vždy.

Na dvore bola medzi dvomi menšími domčekmi záhradná pivnica, ktorá pochádzala z päťdesiatych rokov. Kameň ku kameňu vtedy prikladali tradičným spôsobom a strechu

obrástol mach. Po pár desaťročiach stavba pôsobila rovnako staro ako les okolo nej.

S ôsmimi psami v závese kráčal muž so Samim popri pivnici, aby vzali krmivo pre šteňatá. Presne tam ho starac skladoval. Okrem krmiva sa tam nachádzali utierky do domácnosti, toaletný papier a všetko ostatné, čo sa nezmestilo do špajzy vo veľkom dome. Pivnica, rozprestierajúca sa pod skalou, bola rozlohou omnoho väčšia, ako sa zdalo.

Vnútri v tme stálo okolo päťdesiat škatúl naskladaných na sebe. Boli plné bankoviek, úhľadne zoradených v plastových vreciach. Išlo o bankovky rôznej hodnoty a celá suma presahovala tristo miliónov.

S najväčšou pravdepodobnosťou boli peniaze na najlepšej ceste rozpadnúť sa pod vplyvom vlhka a chladu.

Starac sa tým neznepokojoval. Aj tak si za ne nechcel kúpiť nič špeciálne.

Požiadal Samiho, aby vzal krmivo, a tak v tichosti kráčali, aby nakrmili večne hladné šteňatá.

Po návrate do domu starac zmizol v spálni na hornom poschodí. Sami sedel v kuchyni a pozoroval vodu tečúcu z filtra v kávovare dlhých desať minút. Vždy mu robilo problém pokojne obsedieť a aj teraz, bez toho aby si to uvedomoval, netrpezlivo a rytmicky podupkával päťou na pravej nohe tak, že sa mu triasla noha. Hľadel von oknom, nakoniec zbadal Michela Maloofa kráčať z lesa. Vtom sa ozvali kroky zo schodov; starac sa vracal na prízemie.

Maloof bol vzrastom nižší ako Sami. Kráčal vzpriamene, no tiež sa pohyboval rýchlo a cieľavedome. Na nohách mal vysoké šnurovacie topánky, ktoré sa do lesa hodili viac, no bolo zjavné, že mrzne. Keď starac otvoril dvere, Maloofova tvár sa rozžiarila preňho charakteristickým úsmevom a odhalila tak dva rady snehobielych zubov, ktoré priam svietili v porovnaní s jeho čiernou, pestovanou bradou.

„Zdravím, zdravím,“ povedal.

Vystrel ruku, no zabudol, že stavec si ruku nepodáva s nikým. Vďaka psom a chaosu, ktorý bezprostredne po jeho príchode nastal, nebola situácia trápna.

„Sami je už tu,“ ozval sa stavec.

„Sami?“ zopakoval Maloof. „Ten Sami?“

V jeho hlase sa ozvala sotva rozpoznateľná ostrosť. Inak nebolo celkom jasné, čo Maloof svojou otázkou myslel. Jeho schopnosť tajiť, čo si myslí, bola legendárna; nikto by s Michelom Maloofom dobrovoľne nehral poker. Zdalo sa, že nechvejný výraz jeho tváre a priateľský úsmev nepodliehali vplyvu vonkajších udalostí. Jeho pohyby boli pomalé, pôsobili uvážene a premyslene.

Poškrabal si bradu a vtom sa v kuchynských dverách zjavil Sami.

„To je ale prekvapenie,“ precedil pomedzi zuby boxer.

Michel Maloof sa narodil do kresťanskej rodiny, ktorá žila v Libanone, Sami do moslimskej rodiny v Iraku. Obaja sa ako deti presťahovali so svojimi rodinami do Švédska a začali chodiť do prvej triedy v južných predmestiach Štokholmu. Stavec ich spoznal pri rôznych príležitostiach a v súvislosti s inými vecami. Obaja naňho zapôsobili. V priebehu rokov sa z nich vyklfli profesionálni a spoľahliví ľudia, čo zrejme súviselo s tým, že nikdy neprišli do kontaktu s drogami, či už pre vlastné použitie, alebo čo sa týka obchodu s nimi. Všetkým bolo jasné, že ak chce človek spolupracovať s Michelom Maloofom a Samim Farhanom, nesmie sa súčasne venovať aj drogám.

Aj napriek tomu sa Maloofove a Samiho cesty skrížili len sporadicky. Až doteraz.

Posadali si za ošúchaný kuchynský stôl. Sami a Maloof rukami zvierali šálky s horúcou kávou. Sami sa čudoval, ako môže stavec bývať v takej zime. Jeden zo psov začal štekať, na čo sa väčšina z jeho siedmich príbuzných a kamarátov

ochotne pridala. Starec ich jedným povelom utišil bez toho, aby zvýšil hlas.

Sami a Maloof sa na seba pozreli.

Podobne ako psy aj oni prechovávali voči starcovi rešpekt, aj keď nemohli povedať, že by ho poznali alebo ho mali radi. Nebol to človek, ku ktorému by ľudia prechovávali sympatie. Keď sa však ozval, bez váhania prišli, prečo by aj nie? Starec mával často zaujímavé nápady.

„Máte na seba málo vrstiev,“ povedal, keď sa ho Sami spýtal, či by nemohol prikúriť.

Sami zavrhol myšlienku poznamenať, že v dnešnom čase existujú aj vykurovacie telesá na batériu, ak v dome nemal spoľahlivý prívod elektrickej energie.

„Mám jeden návrh,“ pokračoval starec. „Alebo lepšie povedané otázku.“

Sami a Maloof pozorne počúvali. Ako tak sedeli bok po boku, rozdiel medzi nimi priam bil do očí. Samiho pohľad bol priamy a povzbudzujúci, zakaždým netrpezlivo očakával ďalšiu vetu, dožadoval sa pokračovania. Maloof sedel s odvrátenou tvárou, bol uvoľnený a na prvý pohľad ľahostajný, pohrúžený do vlastných myšlienok. Keď sa im so starcom náhodou stretli pohľady, zračila sa mu v očiach opatrná zvedavosť.

„V mestskej časti Västberga stojí jedna budova,“ povedal starec, „ktorú viem, že obaja poznáte. V tej budove sa nachádza obrovská hotovosť. Vyskytla sa istá možnosť...“

Zopár psov zavrčalo. Začali sa hrať, no znelo to skôr, akoby vo vedľajšej miestnosti rúcali nábytok. Hra sa však razom skončila, a to starec nepovedal ani slovo.

„Je jedna žena,“ pokračoval, „ktorá by podľa môjho názoru vedela byť... nápomocná. Prinajmenšom je taká šanca. Hľadá si... spoločnosť. Prihlásila sa na také stránky. Viete, také, kde si ľudia dohadujú stretnutie.“

Sami a Maloof mlčky prikývli. Ak by hovorili s niekým iným, robili by si srandu zo slovného spojenia „dohadovať

si stretnutie“. Z tohto starca sa však žarty nerobia. Pri ňom človek radšej drží hubu a krok.

Popíjali silnú, horkú kávu a čakali na pokračovanie.

„Preto som vás sem zavolať,“ ozval sa po krátkej odmlke. „Mohlo by to byť niečo pre vás. Možno by ste sa s tým dievčaťom chceli stretnúť. Je vo vašom veku. Vyrazte si a navštevajte sa. Môžete jej povedať, že kontakt na ňu ste dostali cez zoznamku.“

Maloof a Sami sa na seba pozreli. Ani jednému z nich v živote žena nechýbala.

„Ja, bohužiaľ, nemôžem,“ poznamenal Sami. „Viete, že čakáme ďalší prírastok, nie?“

„Viem,“ prikývol starac. „Celkom ste sa poponáhľali, však? Syn nemá ešte ani rok. Ako sa volá? John? Už ste ho pokrstili?“

„Nemôžem ísť na rande,“ povedal Sami namiesto odpovede na starcove otázky.

Dupkal nohami, aby si ich prekrvil, a uviedol na pravú mieru:

„Ani len akože. Rozumiete, ako to myslím? Mám rodinu. Okrem toho sa týmto kšeftom už nevenujem. Mám rozrobené niečo iné. Chápete?“

Muž prikývol, no výraz jeho tváre sa nezmenil, akoby Samiho námietky ani nepočul.

„A čo ty, Michel?“ spýtal sa.

„No, tak teda,“ začal Maloof, „ja môžem ísť na rande s hocikým. Teda... s tým dievčaťom... ale dvesto metrov od tej budovy vo Västberge leží policajné oddelenie. To ona asi... nezmení, čo?“

Muž mlčal.

„Nie, nie...“ pokračoval opatrne Maloof, aby neprotirečil starcovi, no zároveň horlivo, aby vyjadril svoje pochybnosti. „Navyše, áno... na recepcii dennodenne sedí strážnik. Stovky bezpečnostných kamier. Majú tam najstráženejší trezor v celej severnej Európe. Ale... všetko toto zrejme viete, nie?“

Zdalo sa, že muž nechápe iróniu.

„Stretnite sa s ňou,“ pokynul a otočil sa k Samimu. „Vy-
počujte si ju. Možno vám prezradí niečo zaujímavé.“

Sami si natiahol golier, akoby sa potreboval vyvetrať.

„Tak dobre,“ odvetil slušne, akoby mu ponúkli o kúsok
koláča viac.

Muž naňho hľadel a nepohol pritom ani brvou, potom
sa otočil k Maloofovi.

„Michel?“

„Dobre. Alebo,“ zarazil sa, „ja neviem.“

„Ak ju pozveš na večeru, uhradím ti účet,“ ponúkol sa
muž. „Ak to niekam povedie, viem si predstaviť, že by som
ti pomohol aj z finančnej stránky.“

„Jasné, jasné,“ prikývol Maloof. „Nie.“

„Nie?“

Maloof neurčito mávol rukou. Bolo prakticky nemožné
nejako si to interpretovať. Nechcel pôsobiť negatívne. Po-
zrel sa na Samiho, ktorý nenápadne pokrútil hlavou, ako
si trel ruky o seba, aby si ich zohrial. Obaja prechovávali
k starcovi veľký rešpekt, no tentoraz sa zdalo, že sa chytá
slamky.

„Som sklamaný,“ skonštatoval starec a vstal od stola.
„Veľmi sklamaný.“

V kuchyni sa razom rozhostilo ticho a obaja návštevníci
sa cítili pod psa.

Muž vybral z vrecka papier a podal ho Maloofovi.

„Môžeš si to aj tak vziať. Tu máš osobné údaje toho diev-
čaťa a kontakt naň. Ak by si si to náhodou rozmyslel.“

„Vďaka,“ odvetil Maloof, vzal papier a zastrčil si ho do
vrecka bundy. „Človek nikdy nevie.“

„Myslím si, že so Samim by ste mohli dosiahnuť niečo
skutočne... zaujímavé, ak by ste pracovali spolu,“ skonšta-
toval muž.

FEBRUÁR – MÁJ 2009

Druhá kapitola

Michel Maloof sa prechádzal popri novovybudovaných štvrtiach pozdĺž promenády Hornbergs strand. Na tmavom obleku mal oblečený tenký čierny plášť. Hladká podrážka jeho elegantných topánok nebola vhodná na zľadovatený povrch. Niekoľkokrát sa na chodníku šmykol. V ruke držal čiernu aktovku. Slúžila mu ako akási protiváha, ktorá mu pomáhala udržať rovnováhu, keď sa nakláňal na chodníku vedúcom ku kanálu na druhej strane mosta Ekelundsbron.

Šiel priskoro. Stretnutie sa nezačne pred druhou, stále má dvadsať minút k dobru. Svoj svetlosivý Seat Ibiza zaparkoval na ulici Warfvinges väg, priamo pred bránou agentúry G4S. Seat predstavoval najanonymnejšie auto, aké kedy šoféroval. Na väčšom parkovisku by sa mu pokojne mohlo stať, že by popri ňom bez povšimnutia prešiel. Maloofovi často záležalo na tom, aby nevzbudil pozornosť, a zdalo sa, že Seat Ibiza navrhli s rovnakým zámerom.

No na to, aby čakal v aute takmer polhodinu, bol príliš nepokojný.

Takto blízko sa mu ešte nepodarilo dostať.

Počas krátkej prechádzky sa nepokúšal striasť nervozity, ale vzrušenia.

Aj napriek tomu, že sa po pomerne príjemnom januári znovo ochladilo, úzky kanál medzi zátokou Ulvsundasjön a Karlbergssjön bol stále otvorený. Azda sa mesto usilovalo udržať kanál bez ľadu? Maloof nevedel o Stadshagene nič, nebola to jeho mestská štvrť.

Michel Maloof sa narodil v Libanone. Keď mal šesť rokov, rodina utiekla pred krvavou občianskou vojnou a pokračovala cez pobrežie až do Talianska. Cieľ jeho otca bol však jasný. Pôjdu do Škandinávie, do raja na zemi. Mladý Michel nevedel, ako alebo prečo si otec nahováral, že severské krajiny vyriešia všetky problémy, no nevychovali ho tak, aby spochybňoval názory svojho otca. Putovanie na sever pokračovalo a výrazné farby Stredozemného mora a teplé zimy vystriedala mrazivá vážnosť Norrlandu. Maloofovou najvýraznejšou spomienkou na to obdobie je, že mrzol. Dňom i nocou.

Po prvom roku strávenom v meste Åsele, na polceste medzi Östersundom a Arvidsjaurom, dokonca už aj Maloofovho otca omrzelo ticho, tma a les. Rodina si znovu zbalila skromný majetok. Sen o živote vo Švédsku sa im splnil, no žiť neďaleko severného polárneho kruhu bol priveľký extrém. Rodina sa usadila na predmestí Štokholmu s názvom Fittja, išlo o miesto známe najmä kriminalitou, chudobou a izoláciou. Práve tam však rodina našla istotu, ktorú hľadala. Keďže boli výhody veľké, nerobilo im problém privrieť oči nad nevýhodami. Bývajú tam dodnes.

Pri pilieri mosta na ceste Essingeleden sa Maloof obrátil a kráčať späť. Jemná vrstva snehového poprašku prikrývala trávniky po bokoch chodníka, čo trochu presvetlilo inak pochmúrny deň.

Zo všetkých mestských častí Štokholmu bol práve skrytý Stadshagen jeden z najanonymnejších. Od päťdesiatych rokov nebola štvrť ničím iným len priemyselnou oblasťou, ktorej jedinými ambíciami bolo poskytnúť lacné metre štvorcové a dostupné nakladacie rampy. Až v posledných rokoch si politici a urbanisti uvedomili, že oblasť má priveľký potenciál na ponuré priemyselné a firemné areály. Momentálne sa položili prvé základy premeny tejto oblasti na atraktívnu rezidenčnú štvrť.

Keď Maloof vyšiel na Hornbergs strand a zbadal rozostavané skelety budov, ktorých stavbu museli vinou chladu pozastaviť, odľahlo mu, že nežije v centre Štokholmu.

Na predmestí Fittja sa mu vodilo dobre. Nikdy netúžil po meste, práve naopak, vždy chcel odísť.

Pozrel sa na hodinky. O desať minút budú dve.

Maloof sa zhlboka nadýchol.

Na recepcii sedela staršia žena s čiernymi okuliarmi a vyfúkanými plavými vlasmi. Na stene za ňou žiarilo logo agentúry G4S ako nejaká kresťanská ikona, ktorej by sa mali zamestnanci cestou do kancelárie klaňať.

Žena prísne hľadela na Maloofa, keď stúpala po schodoch od ulice.

Podvedome si napravil uzol na kravate, dlhé vlasy si uhladil za uši a rukou si prešiel po pestovanej brade. Vzápätí nato sa usmial.

„O druhej mám stretnutie s pánom Andersom Mildom.“

Žena bola očividne voči jeho šarmu imúnna. Nedobrovoľne prikývla a požiadala ho, aby si sadol napravo od recepcie, zatiaľ čo zavolá Mildovej sekretárke.

Stroho navrhnutá sedačka bola ešte nepohodlivejšia, ako na prvý pohľad vyzerala. Keď si Maloof sadol, uvedomil si, prečo tak neznáša obleky. Sako moderného strihu mu bolo tesné cez plecia. Deň predtým si kúpil tmavočervenú kravatu a uviazať ju do úhladného uzla mu zabralo dvadsať minút plných postupne narastajúcej frustrácie. Ako sa môže človek cítiť úspešný s povrazom okolo krku?

Maloof sa predklonil a pohľadom si premeral chodbu s kanceláriami. Muž, na ktorého čakal, Anders Mild, je generálny riaditeľ a šéf agentúry G4S vo Švédsku. Bez pomoci Zorana Petrovica by sa mu nikdy nepodarilo dohodnúť si toto stretnutie. Keď Mildova sekretárka kráčala po chodbe, hneď pochopil, ako sa to Petrovicovi podarilo.

Sekretárka bola veľmi mladá a rozkošná.

Maloof vstal. Uvedomil si, ako kľčovito zvierá rúčku čiernej aktovky. S dievčinou si podali ruky.

„Máte na niečo chuť?“ spýtala sa ho, zatiaľ čo ho viedla do veľkej zasadačky s výhľadom na strechy okolostojacich budov a koruny stromov pri kanáli. „Vodu alebo kávu?“

„Samozrejme,“ povedal Maloof. „To je fajn, vďaka.“

Odsunul stoličku približne v strede dlhého stola a aktovku položil na susednú stoličku.

„Budete potrebovať projektor?“ spýtala sa dievčina, ktorá si nebola istá, či hosť prijal alebo odmietol ponúknutú kávu.

Spočiatku nerozumel, na čo naráža.

„Na prezentáciu?“ upresnila. „Budete predsa Andersovi niečo prezentovať, či nie?“

Maloof potriasol hlavou.

„Presne, presne. Áno... dnes nijaký projektor,“ poznal a so širokým úsmevom poklepal po aktovke. „Toto je moja prezentácia.“

Prikývla bez najmenšieho záujmu o to, čo tým myslel, nechala ho v miestnosti s otvorenými dverami samého a šla po šéfa.

Maloof bol príliš nedočkavý na to, aby sa posadil.

Spoločne so Zoranom Petrovicom urobil Maloof dôkladný prieskum. G4S je svetovou jednotkou v poskytovaní bezpečnostných služieb. Vďaka pôsobeniu v stodvadsiatich piatich krajinách je jedným z najväčších súkromných zamestnávateľov s viac než šesťstotisíc zamestnancami. Skromné začiatky spoločnosti siahajú do Kodane. Spolu s oslavami začiatku dvadsiateho storočia došlo k založeniu firmy, ktorá prenajímala nočných strážnikov. Neskôr sa firma premenovala na Group 4 Falck, no trvalo ešte istý čas, kým došlo k expanzii.

„Všetko je to o peniazoch,“ vysvetlil Petrovic. „Môžeš chodiť dookola a dusiť sa rok čo rok bez toho, aby sa niečo

stalo. Myslím tým, kto nemal bezpečnostnú agentúru? Bez financií sa však nikam nedostaneš.“

Tesne po prelome tisícročia sa do pozornosti investorov rizikových kapitálov dostalo odvetvie bezpečnosti. Otvorili peňaženky, oháňali sa svojimi bičmi, premenovali spoločnosť na Group 4 Securicor a odštartovali rozsiahle skupovanie. Prvou obeťou rozmáhajúceho sa koncernu na území Švédska sa stal štátny podnik ABAB. Petrovica zrazu pochytla nostalgia a rozpovedal mu dlhý príbeh bez pointy o tom, ako podvádzal strážnikov podniku ABAB v jednom priemyselnom areáli.

Group 4 Securicor, respektíve G4S, vyrástla na Londýnskej burze. Vytvorili sa dve podnikateľské odvetvia, G4S Secure Solutions, ktorá sa zaoberala strážením, a G4S Cash Solutions, ktorá prevzala zodpovednosť za prevoz finančných hotovostí a cenín.

Anders Mild zodpovedal za G4S Cash Solutions vo Švédsku a Michela Maloofa nechal v zasadačke čakať zopár minút. Mild bol modrooký muž strednej výšky s krkom, ktorý sotva udržal hlavu. Na sebe mal lesklý sivý oblek s exkluzívne vyzerajúcou bledomodrou košeľou zapnutou až ku krku. Energickým krokom prešiel okolo konferenčného stola, potriasol Maloofovi rukou a kývol hlavou na staršieho muža, ktorý kráčal niekoľko krokov za ním, a rozhodol sa zostať stáť na druhej strane stola.

„Toto je Rick Almanza,“ predstavil svojho kolegu. „Michel, Rick zodpovedá za európsky trh. Je môj šéf. Povedal som mu o našom stretnutí a jeho to tak nadchlo, že sem priletel až z Londýna. Mohli by sme rozprávať po anglicky?“

Maloof sa usmial a prikývol.

Môže to byť pravda? Čo mu ten Zoran Petrovic vlastne povedal? Anders Mild nevedel o Maloofovi nič. Do konca ani nepoužil svoje skutočné priezvisko z obavy pred

Googlom. Ľudia naozaj lietajú z Londýna na základe takých chabých dôvodov? Nie je to pasca?

Podozrenie bolo presne to, čo potreboval. Cítil, ako sa mu zrýchlený pulz razom upokojil, nervozitu nahradila rozhodnosť a nová výzva zlepšila jeho koncentráciu. Presne takto fungoval.

Pociťoval nervozitu vždy pred úlohou, nikdy počas nej. Súhlasne prikývol a ponad stôl energicky potriasol rukou Ricka Almanzu.

„Angličtina. Žiadny problém. Je mi veľkou čťou.“

Anders Mild so spokojným výrazom prešiel na stranu stola, kde stál jeho šéf, a sadol si.

Maloof zvažoval, že by sa postavil pred bielu tabuľu visiacu na kratšej stene, no nechal to tak. Aj tak nemal na tabuľu čo napísať.

Úkosom si premeral golier Mildovho saka, na ktorom mal malý špendlík s logom G4S. Michel Maloof prepadol prevoz finančných hotovostí a cenín s rovnakým logom už počas ranej puberty. Uvedomujú si riaditelia, že práve do zasadacej miestnosti najväčšej bezpečnostnej agentúry na svete vpustili najnotorickejšieho zlodēja Švédska?

Tretia kapitola

Sami Farhan si v hale zaviazal topánky, na sveter si natiahol hrubú tmavozelenú páperovú bundu a práve sa chystal vyjsť na schodisko, keď vtom začul, že John sa prebral.

Zastal na prahu, nečujne klepkal prstami po kľučke a načúval. Postieľka stála v spálni pred oknom. Dvere privrel, aby nezobudil Karin ani syna, bolo šesť hodín ráno. Stál úplne nehybne, bľabotanie na okamih ustalo, no potom sa znovu ozvalo opatrné brblanie, ktoré postupne pridávalo na intenzite.

Dieťa sa každú chvíľu prebudí.

Sami opatrne zavrel vchodové dvere a oblečený i obutý sa rýchlo vrátil do spálne. Karin stále spala, no nepokojne sa zahmýrila vo veľkej manželskej posteli. Počas noci dva alebo trikrát vstávala, nebol si istý. Z postieľky vzal drobné teličko, syna si priložil na mäkkú páperovú bundu a nežne ho kolísal a hojdal. Jeho úsilie však bolo vopred odsúdené na neúspech. John bol hladný a kolísaním ho neutíši.

„Koľko je hodín?“

Karin zamumlala do vankúša. Sami nežne položil bábätko vedľa nej do postele. Len čo John zacítil vôňu materského mlieka, začal takmer zavýjať. Karin sa odokryla, odhalila tak veľké tehotenské brucho a pripravila prsník na dojčenie.

„Kam sa chystáš takto skoro?“ spýtala sa a pritom ani netušila, koľko je hodín.

Sami sa taký naobliekaný potil. Ostal bezradne stáť v spálni a nervózne sa pohojďoval tam a späť, akoby naďalej v náručí kolísal dieťa. Nedokázal od nich odtrhnúť zrak. Dojčiacca, tehotná žena a malé dieťa. Jeho rodina. V izbe sa šírila vôňa tela. Pokožky a blízkosti.

„Ideš do školy?“ zahundrala.

Zachrochtal. Dalo by sa to pochopiť ako súhlas, aj keď súhlas to nebol.

„Koľko je hodín?“

V okamihu, keď Karin otvorí oči a otočí hlavu, uvidí digitálne hodiny na nočnom stolíku. Preto jej popravde odpovedal.

„Päť minút po šiestej.“

„Zaviedli vyučovanie na svitaní?“

Usmiala sa, no oči mala stále zatvorené. Bábätko mľaskalo.

Sami chodil druhý semester na školu Kristinebergs kockskola. Vždy vedel dobre variť, teraz sa však tomuto remeslu priučil od základov. Sľúbil jej to. Keď otehotnela prvýkrát, dala mu ultimátum. Veľmi jasne mu vysvetlila, že ak bude otec jej detí riskovať väzenie, nájde im ocka s inými životnými ambíciami. Buď Sami prestane plánovať jeden perfektný zločin či vlámanie za druhým, alebo môže odísť okamžite, teda ešte skôr, než sa emocionálne naviaže na bábätko. A naopak.

Sami neváhal, rozhodnutie bolo jednoznačné. Kvôli Karin bol ochotný urobiť všetko. Preto sa prihlásil na školu v Kristinebergu. Rozhodol sa, že si nakoniec nájde aj poriadnu prácu.

„Celá trieda ide do Frihamnenu privítať lode, ktoré dovezú morské plody,“ odvetil. V podstate pravdu len trochu prikrášlil.

Ako vždy aj teraz výrazne gestikuloval. Rukami ukázal smerom na Frihamnen, znázornil, ako lode vchádzajú do prístavu, a urobil gesto, ktorým chcel zrejme napodobniť morské plody.

„Chod už,“ zašepkala Karin s úsmevom. „Vypadni. Možno sa nám ešte podarí zaspať...“

Prikývol. Podupkával nohou, akoby do taktu nejakej technoskladby v zrýchlenom tempe. No aj tak nedokázal odísť. John mľaskal. Karin zacítila jeho nerozhodnosť. Otvorila oči a uprela naňho pohľad, ako tam tak v spálni stál oblečený od hlavy až po päty.

„Si taký šialene sexi,“ usmiala sa. „Nestoj tam len tak a nebuď taký sexi. Vypadni už.“

Uškrnul sa a znovu prikývol. Nechal sa vytrhnúť z očarenia tým, že sa hneď zvrtol a vyšiel späť na chodbu. Zbehol dole po nerovných schodoch v starej budove na ulici Högbergsgatan. Tisícky hodín strávených v boxerskom ringu počas jeho puberty na ňom zanechali stopy; trielil vpred.

Keď vyšiel do studeného februárového rána, ovládla ho pýcha. Počas všetkých jesenných stretnutí a diskusií v sebe ten pocit potláčal. Bolo toho toľko, čo do seba muselo zapadnúť, nechcel predbiehať. Teraz si však konečne trúfal veriť, že sa to stane.

Sami bežal po ulici. Sneh, ktorý v noci napadal, vietor cez deň odveje. Keď zašiel za roh na ulicu Katarina Västra kyrkogata, holé stromy v záhrade pri kostole vytvárali na tmavosivej oblohe čierne siluety. Nerozvidní sa ešte niekoľko hodín.

Plán bol vrátiť sa ku Karin okolo obeda, po tom čo sa staví v obchode s alkoholom Systembolaget a kúpi fľašu Moëtu, aby to oslávili.

Keď prišiel k autu, za volant si sadal s úsmevom na tvári. Pripomenul si, že bez Karin a Johna by nikdy neprišiel až sem. Bez nich by sa o to možno ani nepokúsil.

Šoféroval smerom na Katarinavägen a rozmýšľal nad všetkými upozorneniami, ktoré v priebehu rokov dostal. Zatrpnutí niekdajší mládenci, ktorým chýbali ich bezstarostné životy. Muži, ktorí hovorili, že s príchodom detí dorazí aj

nedostatok spánku, po ktorom nasleduje nulový sexuálny život, čo vyvrcholí v koniec života ako takého. Sčasti s nimi súhlasil. Spával zle a sexuálny život nebol niečo, s čím by sa chválil.

No John bol zázrak, ktorý zatienil všetko.

Všetky zmeny boli náročné. Ľudia ostávali v tej istej práci rok čo rok, pretože nenašli odvahu na nič iné. Stretávali sa s kamarátmi z detstva, s ktorými sa síce dávno odcudzili, no bolo jednoduchšie zavolať im, ako si nájsť nejakých nových. Samiho detstvo bola dlhá cesta plná objavov na južných predmestiach Štokholmu. Či to bolo dvadsať, či štyridsať adries, to nevedel, na tom však už nezáležalo. V jeho časoch nebola segregácia tým, čím je dnes. Vtedy žili ľudia pohromade, moslimovia, kresťania a Židia. Turci, Iračania a Juhoslovania. Nemal problém vyjsť s nikým. Vedel sa porozprávať a skamarátil sa s fínskymi prisťahovalcami aj africkými utečencami. Stal sa z neho chameleón, ktorý sa musel rýchlo prispôbiť novým podmienkam.

Z toho ťažil dodnes. Myslel na to už predtým, ale tenoraz to bolo skutočné. Kvôli Karin a kvôli deťom, narodenému aj tomu nenarodenému, raz a navždy uzavrie kriminálnu kapitolu svojho života. Zmení sa. Nevymaže nijaké z tisícok mien spomedzi kontaktov v mobile, ale pridá nejaké nové.

Nie je to ten najjednoduchší spôsob, ale je jeho.

Sami Farhan sa vybral cez most Skeppsbron a Blasieholmen. Bol utorok ráno a premávka v centre mesta bola stále plynulá. Na druhej strane zátoky Strömmen ležal af Chapman, plachetnica, ktorá sa premenila na mládežnícku ubytovňu. Jej biely trup odpočíval vo vode čiernej ako atrament.

Mal ešte dosť času. Sám to nazýval dôslednosťou, niekto iný by to možno považoval za potrebu kontroly.

Naozaj smeroval do Frihamnenu. No šiel tam sám, nie s triedou z Kristinebergu. Preňho sa hodiny strávené v škol-

skej lavici už skončili, z varenia už nijaké ďalšie nebudú. Svojej rodine by nikdy nemohol dopriať život, ktorý si zasľúži, ak by krájal uhorky v studenej kuchyni alebo lial smotanovú omáčku na bifteky z losieho mletého mäsa.

Toto ráno odštartuje ich nový život. Ako vždy, šancu dostal vďaka náhode. Nebolo jednoduché zohnať financie. Vložil do toho všetky peniaze, ktoré sa mu podarilo zohnať. Okrem toho do projektu prilákal aj iných investorov. Predovšetkým svojich vlastných bratov. Podpichovali ho, pochybovali o ňom a nazývali ho „obchodníkom s rybami“. Napriek tomu však do toho vložili peniaze, podobne ako veľa jeho priateľov a známych. Dokonca aj Karinin strýko bez jej vedomia. Čisté peniaze investované do legálnej činnosti.

V okolí Nybroplanu bolo vidieť, že sa mesto prebralo. Ľudia kráčali z ulice Strandvägen na Hamngatan a z Blasieholmenu do Östermalmu. Najlukratívnejšia mestská štvrť Štokholmu nikdy Samiho, obyvateľa Södermalmu, nelákala. Okrem toho to predmestím zaváňalo omnoho viac na námestí Stureplan ako okolo námestia Mariatorget alebo vo štvrti Mosebacke. Už dávno ho predmestie omrzelo. Karin Flodinová sa narodila a vyrástla v oblasti okolo námestia Nytorget, kde sa nachádzali najlepšie školy v meste. Ich deti budú vyrastať v Södermalme.

Sami miloval Karin, odkedy si pamätal. Na každého človeka v živote čaká veľká láska. On mal šťastie. Tú svoju stretol už v puberte.

Keď sa z nedosiahnuteľného objektu mladíckej lásky stala jeho priateľkou, jeho láska sa prehĺbila tak, ako to nedokázal ani predpokladať. Neurčité sny sa stali fyzickou skutočnosťou. Samozrejme, prázdne tuby od zubnej pasty, neumyté taniere a zhúžvané nohavičky na zemi v kúpeľni boli momenty, ktoré vo svojich fantáziách nikdy nevidel. No nikdy si ani nepredstavoval rannú vôňu pokožky jej

brucha, žiaru v jej očiach, keď naňho hľadela alebo ako mu chytla ruky, keď rozprával nejaký príbeh, držala ich pevne a pozerala mu až do jeho duše, v ktorej odhalila veci, o ktorých ani on sám netušil.

Keď sa potom stala matkou jeho dieťaťa, jeho láska prešla ďalšou premenou. Najzreteľnejšie to cítil, keď si predstavil, aké by to bolo stratiť ju. Vždy ho to znepokojovalo, no teraz si život bez nej nedokázal ani predstaviť. Tá myšlienka bola príliš bolestná.

Presne preto sedel Sami Farhan v toto skoré, tmavé februárové ráno v aute a šiel po ulici Strandvägen cestou v ústrety novému životu.

Štvrtá kapitola

„Tu je to,“ povedal Michel Maloof po anglicky.

Zdvihol čiernu aktovku, ktorá ležala na vedľajšej stoličke, a položil ju na stôl.

Generálny riaditeľ Anders Mild a predseda vedenia Rick Almanza si podozrievavo premeriavali tašku.

„Vaša aktovka?“ spýtal sa Mild. „Ale... potom som asi niečo zle pochopil. Myslel som si, že toto stretnutie bude o efektívizácii našej švédskej distribúcie.“

„Presne, presne,“ usmial sa Maloof a ukázal tak pánom snehobiele zuby, ktorých farbu umocnila ešte čierna brada. „Sám by som to nepovedal lepšie. Efektívizácia. Vo Švédsku.“

„Ako to myslíte?“ nechápal Mild.

„Myslím tým, že možno... keď už teda hovoríme po anglicky... by sa pole pôsobnosti mohlo rozšíriť aj za hranice Švédska.“

Najlepší spôsob, ako prehliadnúť bluf, je postaviť sa proti nemu.

Maloof si stále nebol istý tým, či je Brit ten, za koho sa vydáva. Skutočnosť, že predseda vedenia priletel len kvôli nemu, mu pripadala nepravdepodobná.

Starší muž však naďalej mlčal a Maloof mal pocit, že ho skôr pozorne sleduje, než spochybňuje.

„Ja... poviem vám o svojej aktovke,“ pokračoval Maloof, ktorý Mildovej sekretárke povedal, že kvôli tomuto stretnutiu letel do Štokholmu z Malmö. „Táto aktovka

včera počas letu ležala pod sedadlom. A dnes cestou sem autom som ju mal vedľa seba na sedadle. Teda... no áno... koľkí ľudia si ju podľa vás všimli?“

Išlo o rečnícku otázku. Čierna aktovka, ktorá ležala na stole, pôsobila rovnako anonymne ako miestnosť, v ktorej práve sedeli. Nevyzerala draho ani lacno a na pohľad sa zdalo, že jej chýba akýkoľvek dizajn. Z diaľky vyzerala byť kožená, no ak sa na ňu človek pozrel zblízka, tipoval by to na nejaký druh tvrdeného plastu.

„Chcete nám povedať, že...“ začal Brit, ktorý pochopil, kam tým Maloof mieri.

„Presne tak, presne tak,“ usmial sa Maloof a jeho úsmev sa ešte rozšíril. „Táto aktovka nie je len rovnocenná, je dokonca bezpečnejšia ako súčasné bezpečnostné tašky. Zmestí sa do nej omnoho viac.“

Snažil sa vyhnúť tomu, aby hrdosť prešla do samolúbosti. Pravdou však je, že Maloof bol sám ohúrený taškou ležiacou na stole.

Zdalo sa, že Anders Mild konečne pochopil, o čom je ich stretnutie a čo tam Maloof robí. Riaditeľ sa nervózne zahniezdil na stoličke a vydal zo seba krátky povzdych. Mnohí sa usilovali predať G4S nové bezpečnostné tašky. Jedna švédská firma v Norrlande, SQS v Skellefteå, pokročila vo vývoji a už teraz si získala niekoľko zákazníkov na kontinente. Maloof si bol istý, že sa zástupcovia firmy SQS, podobne ako mnohí ostatní, snažili dohodnúť si stretnutie, no bez Zorana Petrovica, ktorý randí so šéfovou sekretárkou, pre nich ostali ich dvere zatvorené.

Teraz už bolo prineskoro, aby Mild proti tomu podnikol nejaké kroky. Maloofova taška už ležala na stole.

„Je to naozaj možné?“ spýtal sa Mild a v jeho hlase zazneli pochybnosti. „Naozaj je zvnútra taká veľká?“

Bez ďalšieho ňaťahovania a s nákazlivým entuziazmom sa Maloof pustil do detailnej demonštrácie vnútra aktovky.

Agentúra G4S už dlho používala modré bezpečnostné tašky vyrábané v južnom Nemecku. Jeden zo srbských kontaktov Zorana Petrovica raz navštívil prísne tajnú fabriku. Po tejto návšteve sa v ich hlavách zrodila táto myšlienka. Nemecké tašky boli ťažké a nemotorné, strážnici ich museli ťahať na malých vozíkoch. Bolo prakticky nemožné vyzdvihnúť alebo doviezť hotovosť bez vzbudenia akejkoľvek pozornosti. Preto museli urobiť z núdze cnosť a z modrých tašiek sa stali prenosné špionážne centrály. Okrem sledovania pomocou GPS v okruhu takmer dvadsiaticich kilometrov mali aj zabudované bezpečnostné kamery a skryté mikrofóny. To znamená, že zaznamenávali a zdokumentovali všetko, čo potenciálny zlodej povedal a urobil. Mnohí z Maloofových kumpánov to okúsili na vlastnej koži, keď advokáti počas súdneho procesu vyrukovali s nahratými dôkazmi, ktoré sa nedali spochybniť.

Petrovic však skonštatoval, že najvýznamnejšou zásluhou tašiek bola ich bezpečnostná uzamykacia funkcia. Len pre ilustráciu, bolo prakticky nemožné zámku vylomiť pomocou bežných pakľúčov. No nešlo to ani pomocou šraubováka, páčidla či násilia. Neskúsená mládež alebo náhodný narkoman by zámku nikdy neotvorili. Väčší úspech však nezaznamená ani profesionálny zlodej, ktorý tašku prinesie do skutočnej dielne a pustí sa do jej otvárania s ozajstným náradím. Taška je podmínovaná, takže ak ju niekto otvorí nesprávnym spôsobom, dôjde k explózii niekoľkých farebných jednotiek, vďaka ktorým sa znehodnotia peniaze, a v niektorých prípadoch aj ruky a odev zlodeja.

Čierna taška, ktorú Michel Maloof v toto februárové utorkové ráno predstavoval európskemu vedeniu agentúry G4S v Štokholme, predstihla všetky funkcie modrých tašiek. Keďže si firma zo Skellefteå ešte nenechala patentovať svoje inovácie, dovolil si Maloof požičať niekoľko funkcií aj od nej.

Okrem toho sa však mohol pýšiť dvomi rozhodujúcimi inováciami. Po prvé, Maloofova čierna aktovka bola

priestrannejšia ako modré tašky. Bezpečnosť a technika zaberali menej miesta, umiestnené boli pod zámok a na dne, čo poskytlo viac miesta pre ceniny, ktoré sa majú transportovať. Výsledkom všetkých inovácií bola ľahká a diskrétna taška v porovnaní so súčasným modrým monštrum.

„Neuveriteľné,“ zvolal Mild, ktorý sa nakoniec nechal presvedčiť.

„Presne, presne,“ súhlasil Maloof. „My... teda... výroba sa uskutočňuje v Slovinsku. To sa odráža aj... na cene.“

Hľadel im rovno do očí. Zatiaľ ani slovom nespomenuli cenu, ani jeden z vedenia bezpečnostnej agentúry sa ešte nespýtal a Maloof ich nechcel predbehnúť skôr, než si bude istý, že ich presvedčil. Súdiatec podľa ich horlivého prikyvovania počas prezentácie, bol opatrne optimistický. Britov názor nevedel odhadnúť, no ku koncu sa aj na jeho tvári objavil náznak úsmevu.

Starší muž si odkašlal a prehovoril priamo na Andersa Milda.

„Toto bolo prekvapujúce,“ utrúsil. „Skutočne.“

Almanzova angličtina znela ako tá z televíznych seriálov, s ktorými Maloof vyrastal koncom sedemdesiatych rokov. Seriály sa odohrávali na anglických vidieckych zámkoch a panstvách s mužmi odetými v zelenom tvídovom oblečení, ktorí lovili cez víkendy líšky a nechali sa obskakovať zástupmi sluhov.

Brit sa otočil k Maloofovi.

„Prišiel som do Švédska kvôli jednej konferencii a do Anglicka sa vraciam dnes večer,“ vysvetlil. „Anders sa ma spýtal, či nemám chuť zúčastniť sa jedného stretnutia. Súhlasil som, lebo som nemal nijaký lepší program. Som rád, že som prišiel.“

Maloof sa usiloval potlačiť spokojný úsmev, no podarilo sa mu to len do istej miery. Poškriabal sa na brade a s hrdosťou pozrel na svoju aktovku, akoby odvieďla výbornú prácu.

„Samozrejme, máme veľa otázok,“ pokračoval Almanza. „Okrem iného aj otázky týkajúce sa bezpečnosti v slovin-ských fabrikách.“

„Pochopiteľne,“ súhlasil Maloof.

„Ďalej tu máme otázku exkluzivity.“

Maloof prikývol.

„Exkluzivita. Ak si G4S objedná tovar, ani jeden z vašich konkurentov si tašky nebude môcť kúpiť.“

Zoširoka sa usmial. Brit spokojne prikývol. Maloof skonštatoval, že cena zrejme nebude zohrávať kľúčovú úlohu. Stále sa na ňu neopýtali. Na stretnutie prišiel s predstavou, že by za jednu tašku mohli požadovať cenu dvadsaťtisíc korún, no uvedomil si, že by pokojne mohol pýtať aj tridsaťtisíc. Nezáleží na tom. Neodvážil sa ani pomyslieť, o akú sumu peňazí by v rámci Švédska mohlo ísť. No čo ak by sa táto diskusia týkala celej Európy?

Výrobné náklady na jednu tašku predstavovali podľa Zorana Petrovica päťtisíc. Na švédskom trhu sa používalo približne desaťtisíc kusov.

Výsledná suma bola závratná.

„Samozrejme, vyžaduje si to niekoľko stretnutí v Londýne,“ skonštatoval Almanza sucho, „som si však istý, že moje nadšenie sa preniesie aj na mojich kolegov.“

Sebavedome zdvihol obočie, aby tak uviedol na pravú mieru, že ide už len o formalitu. Anders Mild súhlasne prikývol.

„Mohli by ste priletieť do Londýna a urobiť rovnakú prezentáciu.“

Maloof sa usmial a sadol si.

„Určite, určite. Dajte mi pár hodín a som na mieste.“

Almanza vyzeral spokojne.

Keď Michel Maloof pred takmer tridsiatimi rokmi pristál s rodinou na letisku Arlanda, roztrhal pred pasovou kontrolou svoj libanonský pas a spláchol ho do záchoda. Tak sa to v tých časoch robilo, presne to im poradili príbuzní, ktorí sa

už nachádzali vo Švédsku. Bez pasu boli utečenci označení za ľudí bez štátnej príslušnosti, čo znížilo riziko, že by ich poslali naspäť. Kam by ich takto poslali? V priebehu nasledujúcich rokov Maloof toto rozhodnutie na toaletách na letisku niekoľkokrát oľutoval. Spolu s rodinou smeli ostať vo Švédsku, no ukázalo sa takmer nemožné získať švédsky pas, ak ho nemohli vymeniť za zahraničný pas. A keď už konečne mal nastať správny čas, poslali ho prvýkrát do väzenia.

Znamenalo to, že sa znovu ocitol na konci radu čakateľov. Tak sa to opakovalo zakaždým. Michel Maloof mal tridsaťdva rokov a stále nijaký pas, ani libanonský, ani švédsky. Preto nemohol cestovať do Anglicka, ktoré nie je súčasťou Schengenu. Bude musieť poslať niekoho iného. Pôjde Petrovic. Nijaký problém.

Rick Almanza vstal a Mild urobil to isté.

„Veľká vďaka, Michel,“ povedal Brit. „Bude nám čťou obchodovať s vami.“

Maloof vstal tiež. Bol ohromený a prekvapený. S obomi mužmi si potriasol rukou.

Práve zarobil viac peňazí, ako kedy sníval. Milióny. Desiatky miliónov.

„Aj ja ďakujem. A čo sa týka ceny, množstva a dátumu dodávky?“

Almanza sa zasmial.

„K tomu sa stihneme vrátiť,“ poznamenal starší muž. „Platnosť zmluvy na naše súčasné tašky sa končí v roku dvetisícdvadsaťštyri. Takže na vyjednávanie máme pätnásť rokov.“

Maloofov úsmev zamrzol. Počul dobre? Alebo to zle pochopil?

„Ako iste rozumiете,“ upresnil Anders Mild po švédsky, „nemôžeme urobiť veľa, kým sme viazaní súčasnou zmluvou. No v G4S konáme dlhodobo a dúfam, že to isté robíte aj vy.“

Dvetisícdvadsaťštyri?

Strieľajú si z neho?!

Piata kapitola

Sami Farhan zabočil doľava na Tegeluddsvägen a prešiel cez železničné koľaje smerom ku kanceláriám a sklodom vo Frihamnene. Bolo pol siedmej ráno, vonku bola stále tma a jeho očakávanie ho nútilo bubnovať prstami po volante.

Na rozdiel od ospalého centra mesta to v prístave žilo. Vozíky a nákladné autá jazdili tam a späť po ulici Frihamns-gatan v žiare ostrého svetla z reflektorov, ktoré tu nahrádzali pouličné osvetlenie. Žeriavy dvíhali kontajnery z lodí. Predstava, že podobná plechová škatuľa bude začiatkom Samiho nového života, ho vzrušovala.

Kancelária Hassana Kayu sa nachádzala v Sklade číslo šesť a Sami zaparkoval pri nákladnom mostíku.

O necelú polhodinu dorazí loď k brehu.

Nedalo mu to, musel sa sem prísť pozrieť a vidieť to na vlastné oči. Dohodol si stretnutie na mostíku s Ibrahimom Bulutom, ktorý ho do projektu nalákal. Bude to okamih hodný spomienky.

Pred štyrmi mesiacmi Sami vstúpil do malej a zapratanej kancelárie Hassana Kayu, ktorá sa nachádzala na úzkej chodbe bez okna.

Zoznámil ich Ibrahim Bulut.

Sami s Bulutom v puberte boxovali za klub Linnea. Trvalo to síce len zopár mesiacov, no stačilo to, aby sa medzi nimi vyvinulo priateľstvo. V priebehu rokov sa z času na čas stretli a začiatkom druhého tisícročia spolu niekoľkokrát

pracovali. Potom Bulut prerazil v tom, do čoho sa chystal pustiť aj Sami. Jednoducho presedlal. Turek zanechal kriminálnu činnosť a v súčasnosti viedol úspešný dovoz kvetov v Árste. Práve vďaka dovozu prišiel do kontaktu s Hassanom Kayom vo chvíli, keď sa chystal založiť si novú firmu. Skutočnosť, že Samimu ponúkli spoluúčasť na projekte, spočívala v tom, že sedel spolu s Bulutom v aute, keď mu Kaya zavolať a povedal mu o svojich plánoch.

O pár dní neskôr sa stretli v Kayovej kancelárii v Sklade číslo šesť. Miestnosť smrdela plesňou a bola plná zakladačov a papierov. Sami sedel na drevenej stoličke a počúval, zatiaľ čo Kaya objasňoval stratégiu.

Podľa jeho slov bol v brandži už dlho a čerstvé aj mrazené morské plody dovážal už od polovice deväťdesiatych rokov. Teraz sa však chystal zmeniť zameranie a vzdať boj s monopolistami v obchodnej sieti Ica a Axfood. Práve preto hľadal nových partnerov. Väčšina ľudí, ktorí sa venovali lovu kreviet a mušle, sa zdržiavala v Severnom mori. Ak však človek presunie pozornosť na Severný ľadový oceán, kvalita morských plodov je neporovnateľná. Dôvod, prečo to doposiaľ urobilo tak málo ľudí, spočíva v tom, že cesta naspäť do Švédska bola dlhá a často náročná. Hassan Kaya však narazil na kapitána, ktorý zamrazil morské plody už na lodi, a tak dokázal doručiť produkty neporovnateľnej kvality za primeranú cenu. Zisk, ktorý si človek ako veľkoobchodník dokázal takto zabezpečiť, bol ako výhra v lotérii.

Na papierovú servítku, ktorú vytiahol zo škatule s donáškou z čínskej reštaurácie na ulici Valhallavägen, Kaya napísal plán. Sami sa dozvedel predpokladanú sumu. Sám si tak dokázal vypočítať, koľko by dokázali zarobiť dovozom.

„Založíme firmu,“ vysvetlil Kaya. „Ty, ja a Ibrahim. Môj kapitán potrebuje lepšie mraziace boxy na palube a to si žiada kapitál. Ibrahim prisľúbil investíciu vo výške desať miliónov a ja priložím rovnakú sumu. Koľko si chceš investovať ty?“

Po stretnutí sa Sami cítil zaskočený. Nemal toľko peňazí. Po tom, čo vyprázdnil svoje účty a presvedčil bratov, aby investovali väčšinu svojich úspor, prehovoril aj zopár priateľov a Karininho strýka. Podarilo sa mu zozbierať päť miliónov. Stačilo to na podiel vo výške dvadsiatich percent v novovzniknutej firme zaoberajúcej sa importom.

O projekte povedal aj Karin, zatajil jej však, koľko peňazí doň investoval.

Risk bol preda sa neoddeliteľnou súčasťou jeho života.

Keď v to chladné februárové ráno vybehol Sami Farhan dva schody do Skladu číslo šesť, aby prehodil niekoľko slov s Hassanom Kayom, neprekvapilo ho, že dvere do jeho skromnej kancelárie boli zamknuté. Kaya Samiho odhodvával od toho, aby prišiel a sledoval príchod lode. Prizerať sa, ako uvoľňujú kontajner so zmrazenými krevetami, nie je výnimočná udalosť pre niekoho, kto to robil veľakrát predtým.

To však nebol Samiho prípad.

Rýchlymi krokmi sa rútil dole po schodoch a von z budovy. Voda v Baltskom mori bola stále o niekoľko stupňov teplejšia ako chladný ranný vzduch. Záliv a móla prikrývala hmla a cestou cez ulicu mu zvlhla tvár. Bolo o desať minút sedem. Usmial sa, keď zbadal biely mercedes Ibrahima Buluta zaparkovaný pri móle.

Úspešný veľkoobchodník vystúpil z auta, keď sa Sami približoval. Pozdravili sa.

„Kurva, teraz zarobíme poriadny balík peňazí,“ usúdil Bulut a od vzrušenia sa zasmial.

Z jeho úst sa parilo, akoby sa smial v bubline.

„Kde je loď?“ spýtal sa a obzrel sa okolo seba.

Sami pokrútil hlavou a rukou ukázal na vjazd do prístavu.

„Ty sa v tom vyznáš. Ja neviem. Sú lode ako lietadlá? Prichádzajú v stanovený čas, alebo to tak nefunguje?“

„Kedy naposledy vzlietlo lietadlo v stanovený čas?“ spýtal sa Bulut. „Videl si nákladiak?“

Hassan Kaya im ukázal skice nákladných áut, ktoré budú označené logom firmy. Mali by byť v prístave, aby prevzali náklad, no nikde ich nebolo. Sami sa nepokojne vrtel ako dieťa, ktoré netrpezlivo čaká odpovede na svoje otázky.

Hodiny odbili sedem hodín a dvaja starí známi sa rozprávali o veľkoobchodnom centre Årsta Partihallar a o tom, koľko peňazí zarobia na mrazených morských plodoch, zatiaľ čo sa všemožne snažili zahriať. Sami celý čas pohľadom sledoval zátoku Saltsjön, odkiaľ dúfal, že zazrie prichádzať loď.

Nepriplávala však nijaká loď, neprišlo dokonca ani nákladné auto.

O pol ôsmej už Sami nedokázal skryť svoje znechutenie. Požiadal Buluta, aby počkal v mercedese, a on sa šiel porozprávať s chlapmi, ktorí vykladali tovar.

Sami Farhan nebol typ človeka, ktorý by nechával veci na náhodu. V priebehu posledných dvoch mesiacov, odkedy investoval do projektu peniaze, položil Hassanovi Kayovi tisícky otázok. Kaya na všetky trpezlivo odpovedal. Vďaka tomu sa Sami dozvedel, že loď pláva pod estónskou vlajkou, no vedel aj to, aké má označenie a kde kotví.

No nikto z ľudí v prístave mu nevedel povedať, čo sa mohlo stať.

O trištvrte na osem Sami zavolať Hassanovi Kayovi. Zvonilo to, no nikto neodpovedal. Na počudovanie sa neozval ani odkazovač.

„Nepáči sa mi to,“ povedal Sami, keď sa vrátil k Bulutovi. „Chápeš, čo tým myslím? Nemám z toho dobrý pocit.“

Pod tenkou bundou sa buchol po srdci.

„Si len paranoidný,“ usmial sa Bulut, ktorý sa opieral o mercedes a fajčil. „Ako vždy.“

„Nie sú v tom len moje prachy. Chápeš? Existujú určité očakávania. Zo všetkých strán.“

„Povedal si to už niekoľkokrát,“ poznamenal Bulut. „Asi stokrát.“

„No ale kde trčí, doriti, tá loď?“

Sami si nervózne poklepkal po stehne a pokrútil hlavou.

„Sadneme si a počkáme?“ navrhol Bulut, ktorého kama-rátovo správanie začalo tiež znervózňovať.

Sadli si do auta a Bulut naštartoval, aby sa zaplo kúre-nie. Mlčky hľadeli na prázdny vstup do prístavu. Sami na-ďalej nervózne poklepkával prstami. Po stehne, prístrojovej doske a dverách. Po pár minútach to už nevedel vydržať.

„Idem do kancelárie a pozriem sa, či neprišiel.“

Ibrahim Bulut prikývol.

Keď sa Sami Farhan vrátil do kancelárie v Sklade číslo šesť, bola väčšina dvier zatvorených. Zaklopal na Kayovu kan-celáriu. Najprv opatrne, potom o čosi silnejšie. Nič sa ne-stalo.

Vybral mobil a znovu vytočil číslo, na ktorom doteraz dovozcu morských plodov zakaždým zastihol. Ozvalo sa zvonenie, no ani teraz sa nezapla odkazová schránka.

S mobilom pri uchu sledoval zatvorené dvere. Niektoré kancelárie mali dvere z plechu, no tieto boli drevené. Mo-bil zastrčil do vrecka a plecom sa zaprel do dverí. Povolili. Nie veľa, no dostatočne na to, aby to skúsil znovu. Tentoraz však o niečo silnejšie.

Na piaty pokus sa dvere rozleteli. Zárubňa dverí sa s pras-kotom nalomila a Sami sa zrazu ocitol v malej kancelárii, v ktorej bol predtým už veľa ráz.

Kancelária zívala prázdnotou. Zmizol dokonca aj stôl. Teľ mu na spánkoch pulzoval.

Nepríde nijaká loď. Nijaké nákladné auto.

Ako tiger v malej kľietke pochodoval Sami do kruhu. Ten hajzel ich podviedol!

V aute ho čakal Ibrahim Bulut. Sami otvoril dvere.

„Je preč. Chápeš to? Preč. Kancelária je prázdna. Nedvíha.

Kurva. Kurva, kurva, kurva. Teraz zájdem domov k tomu bastardovi a prehodíme s ním pár slov.“

„O čom to, doriti, hovoríš?!“

Bulut v tvári úplne zbledol.

„Podviedol nás. Nepríde nijaká loď. Teraz pôjdeme, dostaneme toho hajzla a postaráme sa o to, aby nám vrátil naše peniaze.“

„Ale...“ začal Bulut, „ja neviem, kde býva.“

„Nevieš, kde býva? Čo tým myslíš?“

Sami neveril vlastným ušiam.

„Zdá sa mi, že niekde v Göteborgu,“ zahundral Bulut. „Alebo v Landskrone alebo niekde na tom vydrbanom západnom pobreží.“

„Povedal si, že ho poznáš.“

„To hej, poznám ho. Veď sme spolu, dočerta, pracovali. No nie až tak, aby som vedel, kde býva! Asi býva niekde s tými svojimi vydrbanými krevetami, to je všetko, čo viem.“

Sami myslel na peniaze. Myslel na Karin, jej veľké brucho a Johna prisatého na jej prsník. Myslel na svojho staršieho brata, ktorý sa smial a volal ho Pánom kreviet.

Myslel na to, ako sa zo sekundy na sekundu zmenil z úspešného obchodníka v oblasti dovozu na zadlženého kuchárskeho učňa s kriminálnou minulosťou.

„Kurva!“ skríkol a zabubnoval rukami na panel nemeckého auta. „Kurva, kurva, kurva!“

Šiesta kapitola

Nemalo sa to stať tu.

Hudba sa ozývala z neviditeľných reproduktorov tak hlasno, až nepočula vlastný zrýchlený dych.

You're hot then you're cold, spievala Katy Perry. *You're yes then you're no*.

Prečo, premýšľala Alexandra Svenssonová, zatiaľ čo napodobňovala energickú cvičiteľku sériou rýchlych výskokov, sa jej celý život zmestí do trojminútovej popovej skladby? Nechcela byť predvídateľná. *You're in then you're out*. Nie je to však jej chyba. Musí si to zapamätať. Aspoň raz to nie je jej chyba. Urobila dobre, keď mu dala ultimátum. Nemôže ujsť z koláča a zároveň chcieť, aby mu zostal.

V tento štvrtkový podvečer cvičilo v centre Friskis & Svetis v Ringene približne dvadsať ľudí. Alexandra tam šla rovno z práce. O tomto čase boli v miestnosti len dvaja muži. Jeden z nich bol gay. Druhý bol zúfalý. Ani jeden z nich nepripadal do úvahy.

Vysoké kolená.

Krúžiť plecami.

Alexandra Svenssonová chodila cvičiť dvakrát do týždňa. Pohyby sa už naučila, no toto nie je miesto, kde by mohla stretnúť človeka, s ktorým bude tráviť svoj život.

Krížom vpravo o jeden rad pred ňou stála Lena Hallová.

Alexandra pozorovala kamarátku cez zrkadlovú stenu. Lena mala postavu ako presýpacie hodiny. Zakaždým, keď

spolu sedeli na káve, objednala si koláč, ktorý rýchlo zhltna a ani to nepovažovala za niečo špeciálne. Aj napriek tomu sa jej podarilo vyšvihnúť kolená vyššie ako cvičiteľke, navyše sa zdalo, že sa nikdy nepotí.

Život nie je spravodlivý a Lena Hallová bola toho živým dôkazom.

Lena a Alexandra boli nepravdepodobné kamarátky. Nepoznali sa dlho, no Lena bola ten typ, pri ktorom človek nadobudol pocit, že ju pozná už pri prvom stretnutí. Keď si po tréningu sadli v Espresso House na tradičnú šálku kávy – a koláča – Alexandra ako vždy hovorila o práci a Lena o oblečení. Také boli roly, ktoré si navzájom prideliili. Alexandra hovorila novú historku o šéfovi a Lena venovala štvrthodinu šatám, ktoré videla na internete a ktoré si chcela kúpiť aj napriek tomu, že boli drahé a ani si ich neskúšala.

„Asi by som to nemala robiť, však?“ spýtala sa.

„Ja si nekupujem toľko šiat,“ odvetila Alexandra.

Pravidelne kontrolovala čas na hodinkách. Vlastne ani nemala naponáhlo naspäť do bytu v časti Hammarby sjöstad. Jej jediný plán bol stavať sa v obchode Coop pri Hammarby Allé a kúpiť si večeru. Alexandra túžobne hľadela na Lenin koláč a rozhodla sa, že si do košíka prihodí aj čokoládu s mäťovou príchuťou značky Lindt. Potrebuje niečo, čo ju uteší počas večera stráveného pred televízorom.

Alexandra vedela, že by sa v myšlienkach mala prestať venovať mužovi, ktorého zrejme už nikdy v živote neuvidí. Vedela, že nepredstavoval nijakú veľkú stratu, skôr išlo len o placebo.

Aj napriek tomu nad tým rozmýšľala.

Mala schopnosť zaľúbiť sa do predstavy, zaľúbila sa do lásky a samotný objekt jej citov pre ňu často nebol dôležitý. Aspoň nie zo začiatku. Skôr či neskôr ju však vždy dostihla realita. Muž ležiaci v jej posteli sa zmenil z kúzelníka, ktorý odplašil samotu, na chrápajúceho darebáka, ktorý pri ráňkách s plnými ústami rozprával len o sebe.

Zároveň však nebola stvorená na osamelý život.

Vzdychla si.

„Čo je?“ spýtala sa Lena.

„Ale nič,“ odvetila Alexandra.

„Ale vieš, o čom hovorím, však?“

Pravdou bolo, že Alexandra kamarátku nepočúvala, preto keď prikývla, dúfala, že nebudú nasledovať nijaké doplňujúce otázky.

Lena dojedla koláč a vypýtala si účet.

„Vidíme sa v utorok?“ navrhla.

Alexandra prikývla. Bolo zábavnejšie chodiť do Friskisu, keď prišla aj Lena a čakala na ňu, no viac ako dvakrát do týždňa bolo pre ňu už príliš.

„Možno by sme mohli vyskúšať aj jogu?“ špekulovala Lena. „Dostala si e-mail?“

„Aký e-mail?“

„Bolo to včera? Alebo cez víkend? Alebo nie, počkaj. Bolo to cez skupinu na Facebooku.“

Alexandra mykla plecami. Chvíľu bola na Facebooku, no na svete existovalo toľko Alexandier Svenssonových, až sa jej zdalo, že všetci, ktorí ju kontaktovali, hľadali niekoho iného. Pripadalo jej jednoduchšie nebyť na Facebooku vôbec.

„Nie,“ odvetila. „Nevidela som to.“

„Vyzeralo to úplne v pohode. Štyri vstupy za dve stovky alebo tak nejako. Nepôjdeme?“

Lena začala nadšene rozprávať o skupinách cvičiacich jogu a Alexandra sa znovu pohrúžila do svojich myšlienok.

Život, povedala raz Alexandrina mama v jeden zamračený deň tesne predtým, ako zomrela na rakovinu, život je ako každý iný žúr. Ak chceš, postavíš sa k baru a piješ drinky, až kým sa neopiješ tak, že musíš ísť na záchod vracieť. Alebo sa po večeri odplichtíš domov, pretože si myslíš, že všetci sú idioti. Môžeš viesť duchaplný rozhovor s nejakým zdeprimovaným chalanom, ktorý si myslí, že je umelec.

Alebo pretancuješ celú noc. Bude to presne také, aké si to urobíš, len zriedka to dopadne lepšie.

Alexandra vyrástla so svojou mamou. Len ony dve. Medzi diagnózou a smrťou uplynuli iba štyri mesiace. Aj napriek tomu, že odvtedy prešlo už sedem rokov, Alexandra ju stále sem-tam videla vo svojom odraze v zrkadle.

O siedmej dorazila domov a o hodinu neskôr večerala. Keď umyla riad, prezliekla sa do župana a posadila sa pred televízor s mentolovou čokoládou. Išiel film o advokátke, ktorá zápasila s mafiou. Advokát bolo povolanie, ktoré Alexandra Svenssonová stále zvažovala. Mala rada pravidlá.

Rovnako ako ju znepokojovala jej osamelosť, ju bavila práca. Pracovala pre bezpečnostnú agentúru G4S vo Västerberge, v medzinárodnej spoločnosti, v ktorej cítila istotu. Bola toho názoru, že jedného dňa si nájde niečo iné, možno v centre mesta, no neponáhľala sa. Mala len dvadsaťštyri a celý život pred sebou.

Najskôr si musí niekoho nájsť.

V niektoré večery by si dokázala domov priviesť kohoľvek z práce, pre koho by uvarila večeru a masírovala mu krk len preto, aby sa zbavila samoty.

Niekedy v noci, keď sa prebudila sama v posteli, ľahla si nabok do prenatalnej polohy a objímala vankúš.

Ráno mala niekedy sto chutí kričať, aby prerušila ticho v malej, no praktickej kuchyni v Hammarby sjöstade.

Siedma kapitola

Bolo desať hodín ráno, keď Sami Farhan vtlačil kočík do výťahu. Prvého polroka ho odkladali pri bráne, no pred niekoľkými mesiacmi zmizol. Nový kočík, ktorý Karin kúpila z poistky, mohli vyniesť až do bytu. Ako veľmi narušený musí byť človek, ktorý sa ulakomí na cudzí kočík, rozmýšľal Sami a zahrešil nad tesným výťahom.

Na ulici svietilo prenikavé svetlo. Bez akéhokoľvek zhonu sa prechádzal po ulici Skånegatan. Dieťa zaspalo ešte predtým, než stihli prísť k hrebeňu kopca.

Sami vošiel do parku Vitabergsparken a kočík tlačil pred sebou po chodníku smerujúcim ku kostolu Sofia kyrka. Pred sebou uvidel muža v čiernej bunde, ktorý vyčkával pred vchodom do svätostánku. Mal vyholenú hlavu a nápadnú veľkú jazvu okolo hlavy. Akoby mu svätožiara spadla a spálila ho na celý život.

Toomas Mandel.

„Je to nahovno,“ boli prvé Mandelove slová, keď sa pozdravili. „Nahovno.“

Sami si vzdychol. Celé mesto vedelo, čo sa stalo. Netušil, ako sa tieto chýry šíri, on ich v každom prípade nerozširoval. No teraz už bolo prineskoro. Všetci vedeli, že ho ten mizerný Turek, ktorý sa teraz akoby prepadol pod zem, podviedol. Všetci vedeli, že kšeft s mrazenými morskými plodmi stroskotal.

Sami mykol plecami. Nezastal a naďalej tlačil kočík pred sebou ako pluh. Mandel nasledoval Samiho tempo. Spo-

ločne sa prechádzali po parku, smerujúc na námestie Nytorget.

„Rozmýšľal si nad tým?“ spýtal sa Mandel.

Sami prikývol.

„Neviem. Fakt neviem, chápeš?“ povedal. „Mám tisíc otázok. Alebo prinajmenšom sto.“

„Pýtaj sa. Neviem, či už mám odpovede na všetky otázky,“ odvetil Mandel opatrne, „no pracujem na tom.“

„Povedz mi znovu o bránach. Zavrú sa, keď sa spustí alarm? Tak to bolo? Koľko tam je strážnikov...“

„Večer na mieste sledí šestnásť strážnikov,“ upresnil Mandel.

„No ale to znamená, že šestnásť chlapov bude volať posily. Rozumieš? Ak každý strážnik zavolá posily a na každého strážnika dorazí na miesto jedno auto... To je približne stovka fízlov. Koľko máme času?“

Išlo o relevantnú otázku. Vtrhnúť na Dostihovú dráhu Taby si vyžadovalo rýchlosť. Peniaze sa nachádzali v uzavretej miestnosti, kde čakali na strážnikov, ktorí ich o polnoci vyzdvihnú. Dostať sa dnu nebude ťažké, vyjsť však potom z areálu bude už ťažšie. Túto otázku musia ešte vyriešiť.

Zatiaľ čo Mandel vysvetľoval, ako si to predstavuje, zašli doľava na ulicu Malmgårdsvägen. Sami pozorne počúvali a kládol doplnujúce otázky.

Od udalostí na móle vo Frihamnene ubehlo už desať dní. Keď sa v to ráno vrátil domov, nepriniesol šampanské, ako plánoval. Prišiel s náladou pod bodom mrazu a nedokázal to skryť.

Karin bola hore, sedela v kuchyni a jedla sušené a lepkaivé slivky priamo z vrecúška. Vonkajšie múry budovy ležiacej na ulici Höbergsgatan boli popraskané a závany studeného vzduchu sa tiahli cez podlahu. Karin mala na sebe dlhý biely froté župan, ktorý dostala od Samiho na Vianoce a do ktorého sa teraz poriadne zababušila.

„Pripadám ti teraz škaredá, však?“ spýtala sa.

Uškrnul sa a pokrútil hlavou.

„Zvykol som si,“ odvetil.

Vyzliekol si bundu.

„Ako to? Jedla som sušené slivky aj naposledy?“

„Áno.“

Ani vtedy nevedela svoju chuť na sušené slivky kontrolovať. Momentálne bola v siedmom mesiaci tehotenstva, pôrod bol naplánovaný na začiatok apríla, čo znamená, že medzi deťmi bude sotva ročný rozdiel.

„Malo by byť zakázané plodiť deti v takom krátkom čase po sebe,“ utrúsila.

Rozhorčene hľadela na vrečko so sušenými slivkami. Po každom zjednom balíčku presedela hodinu na záchode. Požiadala ho, aby jej zakázal jesť slivky, no keď videl jej žiadostivé pohľady, nedovolil si nič povedať.

„Prečo nemôžem mať chuť na niečo zdravé?“ spýtala sa.

„Sú ľudia, ktorí jedia len brokolicu.“

Sami neodpovedal, a až vtedy sa Karin naňho pozrela.

„Čo je?“ spýtala sa. „Čo sa stalo?“

Hravý tón sa razom vytratil, nahradila ho znepokojená vráska medzi obočím a z jej pohľadu zmizla nežnosť.

Sami mal pätnásť, keď sa do Karin zalúbil. Bola nedosiahnuteľná a to, ako sa ocitli v rovnakej triede, nechápal. Prišla z mesta, on z predmestia, ona pochádzala zo strednej vrstvy, on z nižšej. Trvalo mesiace, kým sa jej vôbec odvážil prihovoriť, a ešte dlhšie, kým ju pozval von. Sami a jeho bratia hovorili o dievčatách vždy otvorene, no o Karin sa neodvážil povedať ani slovo. Mal strach, že jeden z jeho bratov by o ňu mohol prejaviť záujem skôr, než sa k niečomu odhodlá.

Mal sedemnášť, keď sa dali dokopy. Prežil niekoľko mesiacov ako z prvoplánového amerického filmu pre tínedžerov. Bolo to obdobie, keď sa mu zdalo, že všetko, čo hrali v rádiu, bolo napísané preňho a pre Karin. Potom sa v jeden

večer preriekol a povedal jej o vlámaní, ktorého sa dopustil. Teda preriekol... skôr sa tým chvastal. Cítil sa byť drsný, dospelý, išlo o niečo, čo urobil spolu so svojím veľkým bratom. Nepamätala si už presne, čo ukradli. O pár minút nato sa s ním Karin rozišla. Bez akýchkoľvek ďalších diskusií. Dosiahol presný opak toho, v čo dúfal. Vyjadрила sa veľmi jasne. Nehodlala chodiť s kriminálnikom. Nikdy.

Trvalo mu niekoľko rokov, kým si ju znovu získal, no odvtedy sa táto situácia opakovala. Zakaždým. Skôr než súhlasila s dieťaťom, musel jej prisahať, že raz a navždy skončil so životom zločinca. Mali pred sebou spoločnú budúcnosť, život, v ktorom sa nemienila strachovať, či jedného dňa nepríde polícia, nezatkne ho, nezavrie a neodhodí kľúč. Niekoľkokrát mu dôrazne vysvetlila, že to, že sa mu rozhodla veriť, je dôkaz jej lásky k nemu. Jej dôvera bola viackrát vystavená skúškam a vráska medzi obočím jasne svedčila o tom, že tomu inak nebolo ani teraz.

Sami jej vysvetlil, čo sa stalo, že mrazené morské plody boli podvod, a Karin vydýchla.

„Obchody sa vždy dajú nejako vyriešiť,“ utešovala ho. Nechápal, odkiaľ brala tú silu.

Keď neskôr večer vysvetľoval situáciu bratom, dočkal sa inej reakcie. Nadávali, kričali a nasledujúci deň neúnavne hľadali Hassana Kayu. Turek sa však akoby pod zem prepadol, zrejme sa ukryl aj s peniazmi v nejakej jaskyni v pohorí Taurus. Nebolo možné ho vystopovať. Keď si to bratia uvedomili, vzdychli si, trochu hromžili a povedali Samimu, že sa nemusí tváriť tak strašne previnilo. Investovali spolu a podviedli ich všetkých troch. Nič menej, nič viac. Nebola to ničια chyba, teda nikoho iného ako Hassana Kayu. Ak sa ten hajzel niekedy zjaví, tak...

Známym, ktorí do projektu vložili peniaze a začali sa postupne ozývať, keď sa o tom dopočuli, Sami opakoval dokola to isté. Vyrieši to. Peniaze im vráti. Prisľúbil im dobrú investíciu, dokonca aj úrok. Všetko dostanú. Nie v podobe

zisku z mrazených morských plodov, ale nejakým iným spôsobom.

To isté hovoril všetkým, ktorých stretol, ľuďom, ktorí jeho porážku považovali za prejav slabosti a naivity. Aj naďalej si chcel upratať život, zhostiť sa úlohy otca rodiny. Kriminalitu nechá za sebou.

Rozdielom však teraz bolo, že na to, aby sa znovu postavil na nohy, bude musieť najskôr urobiť nejaký poriadny kšeft. Čím skôr, tým lepšie.

„Viem, ako to znie,“ povedal Sami, keď zavolał Mandelovi, pretože počul, že Estónci má niečo rozrobené. „Chápeš, čo tým myslím? Nemysli si, že neviem, ako to znie, posledný kšeft, no myslím to vážne. Chcem ešte jeden kšeft a či to bude tvoj alebo niekoho iného, závisí len od toho, čo príde skôr.“

Vtom Sami zastal.

„Čo je?“ spýtal sa Toomas Mandel nepokojne.

„Ticho.“

Sami nehybne stál a načúval. Mandel robil to isté. Nič nepočul.

„Je tu poliš?“

Sami sa naklonil nad kočík a vybral Johna spod diek a prikrývok. To, čo sa začalo ako tiché vzlyky, teraz prešlo do hlasného plaču. Stávalo sa to, keď tvrdo spal a zrazu sa prebral. Sami predpokladal, že ho vystrašil nejaký sen.

„Kurva... to je ozajstné dieťa?“ vybuchol prekvapene Mandel.

„Šibe ti, či čo?“

„Myslel som si, že kočík je len atrapa.“

„Atrapa?“

„Na oklamanie fízlov.“

„Ty si chorý,“ skonštatoval Sami.

Dieťa kolísal v náručí, až kým sa neupokojilo a znovu nezaspalo.

Mandel krútil hlavou.

„O nič nejde,“ podotkol Sami a dieťa uložil naspäť do kočíka. „Neboj sa, nebude tárať.“

Mandel prevrátil oči. Kráčali smerom nahor v parku. Cestou sa Mandel vrátil k zloženiu tímu a k svojej predstave o rozdelení úloh.

„Potrebujem šesť melónov,“ povedal Sami. „Môžeš to rozdeliť, ako chceš, toto je však môj strop. Rozumieš? Ak mi nemôžeš prisľúbiť šesť melónov, nejdem do toho.“

„Dostaneš viac,“ uistil ho Mandel. „Omnoho viac.“

Majestátna silueta kostola sa týčila k modrej oblohe, keď znovu schádzali dolu kopcom.

„Pointou je,“ vysvetľoval Toomas Mandel, „že to trvá len tri minúty k lodnému klubu. Nikto nebude veriť tomu, že sme na ceste tam. Ak sa dostaneme k lodiam, sme prakticky v suchu. Polícia je hore vo Vaxholme a v Bergshamre budeme za menej ako desať minút. Nikdy nás nedostihnú. Odídeme odtiaľ s veľkým náskokom.“

„Ale myslíš si,“ začal Sami, „že k lodnému klubu pôjdeme na koňoch? Ja neviem. Nikdy som na koni nesedel...“

Ovládol ho pocit, že čím dlhšie sa s tou myšlienkou pohrával, tým mu nepripadala lepšia, práve naopak.

„Je to jedna z možností,“ pritakal Mandel.

„Ale veď celá vydrbaná Dostihová dráha Tåby je plná jazdcov. Chápeš? Nikdy im neutečieme. Oni sú profesionáli.“

„Hovorím ti, že to je len jedna z možností,“ zopakoval Mandel. „Možno je to zlý nápad, no na koni sa vieme dostať z dostihovej dráhy až k lodnému klubu bez rizika príchodu pohotovostnej alebo zásahovej jednotky.“

Sami pokrútil hlavou.

„Neviem,“ poznamenal. „Šiel by som do čohokoľvek iného. Alebo, ja neviem. Veľa z toho znie dobre. Musíš však vymyslieť iný spôsob úniku. Chápeš?“

„Popracujem na tom.“

Ôsma kapitola

Keď Michel Maloof chcel v McDonalde v Hallunde zaplatiť za veľké menu a z vrecka bundy vytiahol obyčajný pokrčený papierik s menom Alexandry Svenssonovej a jej telefónnym číslom, spočiatku si nepamätal, odkiaľ sa papierik uňho vzal. Od stretnutia s mužom s ôsmimi psami ubehlo už osem týždňov. Maloof čakal na čísburger, otáčal v ruke papierik, a vtom si na druhej strane všimol adresu internetovej zoznamky. To mu osviežilo pamäť.

Vzal si tácku, vykročil k stolu pri okne s výhľadom na Bauhaus a sadol si. Ešte nebol na internetovej zoznamke, nikdy mu nerobilo problém zoznámiť sa so ženami. Predpokladal však, že niektorým to vyhovovalo. Každý má svoj vlastný spôsob.

Papierik držal pred sebou a slamkou odpíjal z koly.

Mal by jej zavolať?

Po stretnutí v G4S Maloof odhodil čiernu tašku do auta a odovzdane odtiaľ odišiel, zaskočený a istým spôsobom aj vyčerpaný. Na chvíľu žiť s myšlienkou, že zarobí milióny, a potom sa prebudiť pri predstave, že ho čaká ešte pätnásť rokov rokovaní a diskusií, bolo skutočné sklamanie.

Mal pocit, akoby si niekto z neho robil nechutné žarty. Akoby ho obaja riaditelia nechali vedome žiť v mylnej domnienke, aby ho potom zatlačili svojimi „súčasnými zmluvami“.

Maloof šiel zo Stadshagenu priamo na ulicu Upplandsgatan, aby povedal Zoranovi Petrovicovi, čo sa stalo. Maloof

nemal veľké nadšenie pre autá, no bolo preňho neskutočne frustrujúce šoférovať seat, keď bol nahnevaný. Prudké brzdenie bolo mierne a silné akcelerácie nudné. Možno to naňho malo upokojujúce účinky, pretože keď dorazil k reštaurácii Café Stolen, najväčší hnev ho opustil.

Petrovic sedel v jednom z boxov a čakal. Jeho dlhý a štíhly hrudník vytrčal ponad stôl ako palica. Pred ním stál pohár vlažnej vody. Boli štyri hodiny popoludní a až na personál sa v podniku nikto nenachádzal. Čašníčka, ktorú Maloof ešte nevidel, podišla k nim a spýtala sa, čo by si dal.

„Zamestnal som ju viac-menej preto, aby som otestoval svoje sebaovládanie,“ skonštatoval Petrovic, keď sa dievča v úzkej sukni vrátilo do kuchyne, aby mu prinieslo kávu.

Maloof sa prestal pozastavovať nad Petrovicovým vzťahom ku ženám už pred niekoľkými rokmi. Prehliadol jeho komentár a radšej mu rozpovedal o stretnutí v Stadshagene. Aj napriek tomu, že Petrovic bol jeden z Maloofových najstarších priateľov, Juhoslovan uňho nezachytil stopu po hneve či frustrácii, ktoré ešte pred chvíľou pociťoval. Namiesto toho sa na Maloofovej tvári zjavil typický úsmev. Bol to pokojný a vyrovnaný Maloof, ktorý neutrálne zhrnul absurdnú konverzáciu s vedením bezpečnostnej agentúry G4S.

„Ale veď to je perfektné,“ poznamenal Petrovic s tradičným entuziazmom. „Predstavil si sa im, vedia, kto si a čo im vieš ponúknuť. Nemohlo to dopadnúť lepšie.“

„Presne, presne,“ odvetil Maloof a zasmial sa. „Nie. Vlastne áno. Ale mohli kúpiť naše tašky.“

„Vyser sa na to,“ poradil mu Petrovic a zasmial sa. „Toto je len začiatok. Keď to bude pokračovať, kurva, predstav si, ako sa na tom môžeme nabaliť.“

Netrvalo dlho a Maloof sa nechal nakaziť kamarátovou nádejou. Obaja boli vo svojej podstate optimisti, ak by tomu bolo inak, nikdy by sa nedostali až sem.

Maloof položil na tácku papierik, no nespúšťal ho z očí, keď vyťahoval čisburger.

Možno, že Petrovic mal pravdu a všetko pôjde podľa plánu, no takisto je pravdepodobné, že sa mýlil. A čo by sa mohlo pokaziť, keby jej zavolať? Nepovedal predsa chlapík so psami, že táto Alexandra Svenssonová dobre vyzerá?

Maloof vybral mobil.

Pozval ju do reštaurácie Mandolin.

Dohodli sa, že sa stretnú v piatok o siedmej. Maloof si dal záležať na tom, aby nemeškal. Stál na chodníku na ulici Upplandsgatan a čakal, kým hodiny na kostolnej veži Adolf Fredriks kyrktorn odbijú sedem hodín. Na hlavu si dal kapucňu, aby sa chránil pred mrholením. Moderné zimy držali mestá vo svojom zovretí a najlepšou obuvou pre toto ročné obdobie boli galoše.

Keď ju videl prichádzať po Tegnérunden o desať minút neskôr, vedel, že je to ona.

Alexandra Svenssonová mala na sebe pár praktických gumákov s kožušinou na sárach a dlhý kabát bledomodrej farby. V charakteristike samej seba, ktorú Maloof našiel na stránke Match.com, uviedla, že je človek, ktorý „si chce spestriť prítomnosť“. Bol si istý, že kožušina na čizmách a farba kabáta odrážali toto krédo.

Keď prechádzala okolo pouličného osvetlenia na ulici Kammakargatan, videl ju o niečo lepšie. Na zoznamke napísala, že „biologický vek je len číslo“. Maloof by jej odhadoval tak dvadsaťpäť. Plavé vlasy, modré oči, plné líca, výrazná vystúpená brada a malé našpúlené pery narúžované načerveno, akoby sa chcela bozkávať. Maloof jej zamával. Alexandra podišla niekoľkými veselými, drobnými krokmi k nemu a impulzívne ho objala.

Možno mala zlú skúsenosť s mužmi, ktorí sa jej ozvali cez internet, no potom na stretnutie nedorazili.

Spoločne vošli do podniku a sadli si za vzdialený stôl. Chvíľu si prezerali menu, no keď prišiel čašník, aby prijal

ich objednávky, povedal, že kuchár má pre nich nejaké prekvapenie.

„Sľubujem, že nebudete sklamaní.“

Alexandra sa spýtavo pozrela na Maloofa, ktorý s úškrnom a krátkym smiechom vysvetlil, že pozná majiteľa reštaurácie.

Zoran Petrovic vlastnil viacero podnikov na ulici Upplandsgatan.

Strávili spolu príjemný večer. Nebolo možné opísať ho inak. Maloof sa vopred rozhodol, že na Västbergu a G4S sa nebude pýtať. Ak bude chcieť hovoriť o depozitári, vypočuje ju. So záujmom. No ak nezačne, čo platilo pre väčšinu ich spoločného večera, nebude nástojiť. Bol presvedčený, že si najprv bude musieť získať jej dôveru a až potom nastane čas na otázky, ktoré ho zaujímajú. Kľúčom k úspechu je trepezlivosť.

Alexandra Svenssonová nebola nijaká tajnostkárka. Nebola ani mlčanlivá. Otvorene hovorila o sebe a svojom živote. Vyrastala v Nacke, študovala ekonómiu na Štokholmskej univerzite, no nedokončila ju a začala pracovať ešte pred ukončením štúdia. Páčilo sa jej dostávať mzdu každý mesiac, cítila sa isto. Bývala v podnájme v jednoizbovom byte v Hammarby sjöstade. Niekoľkými vetami zhrnula aj prácu pre firmu zaoberajúcu sa prevozom finančných hotovostí a cenín, v ktorej pracovala už takmer dva roky a bola v nej spokojná.

„Približne polovicu výplaty miniem však na kvety,“ priznala sa.

„Kvety?“

„Zbožňujem kvety!“ zvolala Alexandra Svenssonová. „Keď sa človek vráti domov a na stole sú kvety, keď sa bytom šíri vôňa napríklad ruží alebo hyacintov. Môže byť niečo krajšie?“

„Áno,“ odvetil Maloof. „Teda nie.“

„Okrem toho mám v kuchyni malú bylinkovú záhradku. Nič exotické. Bazalka, rozmarín a koriander. Aspoň myslím. A potom mám aj balkón. Nevieť, čo by som bez neho robila.“

„Jasné,“ pritakal Maloof.

„V tomto ročnom období môžeš napríklad len plánovať. No ja mám všetky pelargónie v črepníkoch v pivnici. Hneď ako sa oteplí, ich vyberiem a poukladám na balkón. Netušila som, či prezimujú, ale prezimovali.“

„Presne, presne,“ zasmial sa Maloof.

Alexandra razom zväžnela a uprene sa mu zahľadela do jeho hnedých očí.

„Je také ľahké rozprávať sa s tebou,“ skonštatovala. „Myslím to vážne. Naozaj.“

„Jasné,“ odvetil a ukázal jej rad bielych zubov v širokom úsmeve. „Je to... tiež si to myslím.“

„Na zdravie, Michel!“

Zdvihla pohár a odpili si z červeného vína.

Stihli si objednať už druhú fľašu.

Alexandra Svenssonová bola rozbehnutá. Nepotrebovala jeho povzbudenie, prijímala jeho názory aj postrehy a pokladala ich za sväté. Večer plynul a od neho sa nevyžadovalo nič iné, len byť pozorný.

A pozornosť jej aj hodlal venovať.

Šli domov k Michelovi Maloofovi cez opustený a tmavý Štokholm. Nestihol pred ňu ani položiť šálky na čaj, keď sa vtom naňho vrhla, pritlačila ho k stene a vtisla mu jazyk do úst. Bol o niečo nižší ako ona, no aj tak ho zarazila jej sila. Sotila ho na zem v obývačke, a aby nemusela polonahá ležať na parketách, zo sedačky si pritiahla deku, ktorú uplietla jeho mama.

Po intenzívnom a prekvapujúcom sexe, pri ktorom sa ani nestihli poriadne vyzliecť, si sadli za kuchynský stôl a fajčili. Škatuľku marlboriek skrýval v skrinke s korením nad

sporákom. Potom sa vrátili do spálne a znovu sa milovali. Tentoraz o niečo nežnejšie.

Po tom všetkom Maloof potreboval spánok. Boli štyri hodiny nadránom, bol unavený z priveľa červeného vína a prídlhých monológov. No presne vo chvíli, keď na mäkkom páperovom vankúši zaspával, začala hovoriť o budove vo Västberge.

Prinútil sa prebrať.

O niekoľko minút pochopil, prečo starec v lese navrhol, aby sa stretol práve s Alexandrou Svenssonovou.

Deviata kapitola

„Najlepšie asi bude, ak muži v uniformách počkajú vonku,“ navrhol Kant, keď stáli vo výťahu stúpajúcom nahor v tretej z piatich výškových budov Hötorgssraporna v centre Štokholmu.

Hlavný prokurátor Björn Kant mal čosi po šesťdesiatke a bol to jeden z najskúsenejších prokurátorov v trestnom konaní Švédska. Vidieť ho kráčať po uliciach a nie sedieť za písacím stolom bol neobvyklý zážitok. Poslednýkrát sa osobne musel zúčastniť zatknutia niekedy v sedemdesiatych rokoch, pomyslela si Caroline Thurnová.

Prokurátorov pokrčený tmavohnedý oblek vyzeral dokonca ešte pokrčenejší ako obvykle.

„Majú počkať vonku? A to už prečo?“ spýtala sa.

„Nie, no...“ začal Kant, „nejde predsa o bežné... myslím tým, nemusíme ho predsa obťažovať. Netuším, na akom stretnutí práve sedí, navyše...“

„Obťažovať?“ zopakovala prekvapene Thurnová. „Ideme ho zatknúť. Zrejme ho to bude obťažovať.“

Bola skutočne pohoršená. Aj keď bola o polovicu mladšia ako Kant, ako veliteľka špeciálnej jednotky kriminálneho oddelenia patriaceho pod štátnu kriminálku Rikskriminalpolisen pracovala už štyri roky. Za ten čas sa s hlavným prokurátorom stretla už veľakrát. Kanta považovala za nanajvýš efektívneho, objektívneho a rozhodného človeka.

Teraz naňho zvrchu hľadela, ako tak vedľa seba stáli v tmavom výťahu, v ktorom prestala svietiť jedna z neóno-

vých trubíc. Thurnová mala šlachovité a pevné telo. Bola vysoká a štíhla s ostrými črtami tváre a plavými vlasmi vypnutými do konského chvosta, ktorého jediným účelom bolo, aby ju čo najmenej zaťažoval.

„Preto ste tu osobne?“ spýtala sa. „Chcete dohliadnuť na to, aby som ‚neobťažovala‘ nášho podozrivého?“

Spolupracovali s Interpolom takmer dva mesiace a niet pochýb, že riaditeľ Henrik Nilsson so svojimi hustými sivými vlasmi začesanými dozadu a miernym opálením, ktorý bol práve zaneprázdnený rokovaním na osemnástom poschodí budovy Hötorgsskrapan, nie je len obyčajný daňový podvodník. Thurnová nepochybovala, že má ruky špinavé od krvi. Aj keď riaditeľ dohliadol na to, aby ho krv ostriekala len z diaľky. Je to kriminálnik, ktorého treba postaviť pred súd.

Björn Kant nebol počas vyšetrovania o rozsahu Nilssonových aktivít presvedčený rovnako ako Thurnová. No obaja súhlasili, že je vinný aspoň z niekoľkých ekonomických zločinov.

„Viem, myslíte si, že to nemá význam, Caroline,“ usúdil Kant. Nedokázal sa jej pozrieť do očí. „Viete však o tom, že spolu s ministrom hospodárstva poľujú na bažanty?“

„Na tom predsa vôbec nezáleží!“ vybuchla Thurnová.

Vo výtahu stáli aj dvaja policajti v uniformách, ktorých Thurnová cestou viac-menej očarila. Pohľady upierali do zeme a tvárili sa, že celú konverzáciu nepočúvajú.

„Len hovorím, že by sme mali konať uvážlivo,“ zamumlal Kant, ktorý vedel, že jeho pragmatické uvažovanie nenadchlo mladú a stále šokovanú úprimnú veliteľku špeciálnej skupiny.

Niektorých policajtov po týždni služby pochytil cynizmus, iní boli odolnejší. No skutočnosť, že Thurnovej sa podarilo udržať si dôveru voči svojim kolegom rok čo rok aj napriek tomu, čím si prešla, bola veľká vec. Kant si ju za to veľmi vážil, no zároveň vedel, že ak človeku nechýba morálne cítenie, nie je na škodu správať sa diplomaticky.

Výtah zacinkal a dvere sa otvorili.

Štyria štátni zamestnanci vystúpili a rýchlymi krokmi sa presúvali po chodbe ku konferenčným a rokovacím miestnostiam na pravej strane budovy. Chodba pôsobí rovnako spustnuto ako chodby na policajnom prezídiu, pomyslela si Thurnová. A šíril sa tam pach rovnakých čistiacich prostriedkov.

„Vieme, že ideme správne?“ spýtala sa.

„Už som tu bol,“ odvetil Kant.

Samozrejmu doplňujúcu otázku si odpustila. Obávala sa, že Björn Kant je členom rovnakého poľovníckeho združenia ako minister hospodárstva, a ak by sa ho na to spýtala, musel by to priznať. Lepšie nevedieť, skonštatovala Thurnová.

Podišli k dverám s nepriehľadným sklom, za ktorými sa ozývali hlasy. Kant zaklopal.

„Počkajte pri výťahu,“ pokynul mužom v uniformách, ktorí poslušne prikývli.

Thurnová si vzdychla.

Vošli dovnútra.

Miestnosť bola menšia, ako si ju Thurnová predstavovala. Žalúzie zakrývali určite veľkolepý výhľad na hlavné mesto s radnicou Stadshuset a možno dokonca aj so zálivom Riddarfjärden v pozadí. Okolo bieleho konferenčného stola sedeli piati muži. Všetci oblečení v tmavých oblekoch, bielych košeliach a kravatách. Riaditeľ Henrik Nilsson, muža, ktorého polícia hľadala, mal očividne príhovor. Stál pred bielou tabuľou, zarazil sa a obrátil sa k návštevníkom.

„Björn?“ spýtal sa prekvapene.

„Ahoj, Henrik,“ pozdravil Kant.

Henrik Nilsson nechápavo pokrútil hlavou.

„Čo tu robíš? Ja som... Björn, mohol si predsa počkať v mojej kancelárii, prídem, keď tu skončím. O pätnásť až dvadsať minút. Som... trochu zaneprázdnený, ako iste vidíš.“

Rozhodil rukami smerom k mužom, čo sedeli za stolom,

a rovnako zmätene hľadeli na prokurátora a jeho sympatický sprievod.

Kant zaváhal.

„No, to nie je také jednoduché, Henrik. Vysvetlím ti to. Môžeš mi predsa dať zopár minút, môžem to...“

Prokurátor kývol hlavou na chodbu.

„Zopár minút? Teraz?“ spýtal sa podozrivý a neúprimne sa zasmial. „Björn, ako som už povedal, som práve uprostred jednej, povedzme, prezentácie a potrebujem ju dokončiť.“

Vtom sa obzrel na mužov za stolom, no tí naďalej mlčky sedeli.

„Mrzí ma to, Henrik, ale toto nepočká,“ nedal sa odbiť Kant a snažil sa nabrať odvahy.

„Ty,“ začal Nilsson, tentoraz podráždene a nevrlo, „naposledy ťa žiadam, aby si ma počkal v mojej kancelárii. Prídem hneď, ako budem môcť.“

Caroline Thurnová, ktorá doteraz stála krok za prokurátorom, mala toho po krk už po úvodných vetách. Rečou tela sa snažila pomôcť prokurátorovi, no teraz vystúpila vpred a nahlas povedala:

„Henrik Nilsson, toto je zatknutie. Nasledujte nás na oddelenie, tam sa uskutoční úvodný výsluch.“

Nilssonovi prekvapením padla sánka.

„To je tá najväčšia hlúposť...“

Pokrútil hlavou. Nemal slov.

„Henrik,“ začal Kant a usiloval sa krotiť Thurnovej neaktivnosť, „naozaj musíme...“

„Vypadnite odtiaľto!“ zvolal Nilsson, ktorý znovu rýchlo precitol. „Moji právnici vás...“

Thurnová však už nemala ani najmenšiu chuť dlhšie počúvať tie somariny.

Odkiaľ vytiahla putá, by prokurátor nedokázal vysvetliť, no stačilo niekoľko dlhých krokov a Henrikovi Nilssonovi nasadila okolo jedného zápästia puto. Šlo to tak rýchlo, že si riaditeľ nestihol uviesť, čo sa deje.

Druhé puto upevnila okolo zápästia Björna Kanta.

Potom sa na dvoch priateľov pozrela so širokým úsmevom na tvári.

„Ja teraz idem na oddelenie,“ oznámila. „A so mnou ide aj kľúč od pút. Pokojne sa u nás zastavte.“

Potom odišla. Kráčala k výťahom a čakajúcim policajtom.

„Čoskoro prídu,“ poznamenala. „Môžeme ich počkať tu.“